

Strategia Organizației Internaționale a Muncii

Securitate socială pentru toți

Stabilirea nivelurilor minime de protecție socială și
instituirea sistemelor cuprinzătoare de securitate socială

REZUMAT SINTEZĂ

Copyright © Organizația Internațională a Muncii 2013
Prima ediție 2013

Publicațiile Biroului Internațional al Muncii se bucură de protecția drepturilor de autor în baza Protocolului 2 la Convenția Universală privind Drepturile de Autor. Reproducerea unor fragmente scurte din aceste publicații este însă permisă, cu condiția menționării sursei. Cererile pentru obținerea drepturilor de reproducere sau traducere se vor face în adresa ILO Publications (Drepturi și Licențe), Biroul Internațional al Muncii, CH-1211, Geneva 22, Elveția sau prin e-mail: pubdroit@ilo.org. Biroul Internațional al Muncii se bucură să primească astfel de solicitări.

Bibliotecile, instituțiile și alți utilizatori înregistrați la organizațiile care se ocupă de protecția drepturilor de reproducere pot face copii de pe aceste materiale în conformitate cu autorizațiile care le sunt emise în acest scop. Vizitați www.ifpro.org pentru a găsi organizația responsabilă de acordarea drepturilor de reproducere în țara dumneavoastră.

Strategia Organizației Internaționale a Muncii: securitate socială pentru toți: stabilirea nivelurilor minime de protecție socială și instituirea sistemelor cuprinzătoare de securitate socială: rezumat sinteză / Organizația Internațională a Muncii, Echipa de asistență tehnică privind munca decentă pentru Europa Centrală și de Răsărit. – Budapesta: OIM, 2013.

ISBN 978-92-2-827392-2

ISBN 978-92-2-827393-9 (web pdf)

International Labour Organization; ILO DWT and Country Office for Central and Eastern Europe

Also available in English: The strategy of the International Labour Organization. Social security for all: building social protection floors and comprehensive social security systems – Geneva: ILO, 2012
(ISBN 978-92-2-126746-1; 978-92-2-126747-8 (web pdf))

Aussi disponible en français : La sécurité sociale pour tous: la stratégie de l'Organisation internationale du Travail : mettre en place des socles de protection sociale et des systèmes complets de sécurité sociale – Genève : BIT, 2012
(ISBN 978-92-2-226746-0; 978-92-2-226747-7 (web pdf))

También disponible en español: La estrategia de la Organización Internacional del Trabajo: seguridad social para todos: establecimiento de pisos de protección social y de sistemas integrales de seguridad social – Ginebra: OIT, 2012
(ISBN 978-92-2-326746-9; 978-92-2-326747-6 (web pdf))

social security / social protection / medical care / guaranteed income / family benefit / old age benefit / ILO Recommendation / ILO Resolution / comment

02.03.1

ILO Cataloguing in Publication Data

Denumirile utilizate în publicațiile OIM, care sunt în conformitate cu practica Națiunilor Unite, precum și prezentarea materialului în aceste publicații nu implică expresia vreunei opinii din partea Biroului Internațional al Muncii cu privire la statutul juridic al unei țări, zone sau teritoriu sau al autorităților sale sau cu privire la delimitarea frontierelor sale. Responsabilitatea pentru opiniile exprimate în articole, studii și alte lucrări le revine exclusiv autorilor, iar publicarea lor nu constituie o susținere de către Biroul Internațional al Muncii a opiniilor exprimate în ele.

Referirile la nume de firme, produse și procese comerciale nu implică aprobarea acestora de către Biroul Internațional al Muncii, precum și orice nementiune a unei anumite firme, a unui produs sau proces comercial nu este un semn de dezaprobare.

Publicațiile și produsele electronice ale OIM pot fi obținute prin marile librării sau birourile locale ale OIM din numeroase țări, sau direct de la ILO Publications, Biroul Internațional al Muncii, CH-1211 Geneva 22, Elveția. Catalogele sau listele de noi publicații sunt disponibile gratuit pe adresa de mai sus sau prin e-mail: pubvente@ilo.org

Vizitați site-ul nostru: www.ilo.org/publns

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	v
<i>Mulțumiri</i>	vii
<i>Nota editorului</i>	vii
Introducere.....	1
I Rezoluția și concluziile privind discuția recurentă privind protecția socială (securitatea socială).....	11
II Recomandarea privind nivelurile naționale minime de protecție socială	29
III Rezoluția cu privire la eforturile de a face nivelurile minime de protecție socială o realitate națională în lumea întreagă	41
<i>Referințe</i>	43
<i>Completare</i>	45
Convenția privind standardele minime de securitate socială, 1952 (Nr. 102).....	45

Cuvânt înainte

Acest document descrie strategia de securitate socială a Organizației Internaționale a Muncii, convenită printr-un consens al guvernelor, sindicatelor și patronatelor din 185 state membre ale ILO.

Securitate socială pentru toți: Stabilirea nivelurilor minime de protecție socială și instituirea sistemelor cuprinzătoare de securitate socială este rezultatul unui deceniu de cercetări, studii economice, fiscale și actuariale, analize juridice, consultări tripartite la nivel global, regional și național, consultare și colaborare cu organizațiile noastre surori în sistemul ONU, dialog cu instituțiile financiare internaționale, precum și cu un număr mare de organizații ale societății civile și, cel mai vizibil, discuții intense pe parcursul celor trei sesiuni ale Conferinței Internaționale a Muncii (2001, 2011 și 2012).

Consensul la care s-a ajuns în urma acestor consultări și discuții a fost în cele din urmă, în iunie 2012, promulgat în forma unui nou standard internațional în domeniul forței de muncă: Recomandarea OIM privind nivelurile minime de protecție socială, 2012 (Nr. 202). Documentele de consens, care trebuie să fie adoptate în procesul de luare a deciziilor la nivel internațional sau, ca în acest caz, la nivel mondial, de multe ori sunt ignorate, dar acest document iese în evidență ca o excepție.

În contextul unei lumi zguduite de criză, marcate printr-o mlaștină fără precedent de incertitudini politice, de mediu, economice și fiscale, Recomandarea trimite mesaje pronunțate factorilor de decizie din toate colțurile lumii. Principalele mesaje sunt:

- Securitatea socială este un drept al omului și tuturor oamenilor, indiferent de locul în care trăiesc, ar trebui să li se garanteze cel puțin un nivel minim sau de bază de protecție socială.
- Securitatea socială este o necesitate socială și economică pentru combaterea sărăciei și a excluziunii sociale și pentru promovarea dezvoltării, echității și egalității de șanse.
- Un nivel minim de protecție socială este accesibil din punct de vedere economic și poate fi introdus, completat sau menținut peste tot, în conformitate cu circumstanțele naționale.
- Un nivel minim de protecție socială ar trebui să includă cel puțin patru garanții de bază de securitate socială: îngrijirea medicală

esențială și siguranța venitului de bază la vârsta copilăriei, maturității și în etate pentru toți rezidenții și toți copiii.

- De asemenea, toate societățile trebuie să elaboreze strategii de creștere a nivelului lor de securitate socială, ghidate de standardele de securitate socială, pe parcurs ce economiile lor se maturizează și spațiul fiscal se lărgeste.

Esența acestor mesaje este următoarea: nu există nici o scuză pentru nicio societate pentru amânarea realizării securității sociale pentru membrii săi, și acest lucru poate fi făcut la orice etapă de dezvoltare, chiar dacă treptat. Toate societățile pot crește în condiții de egalitate.

Membrii OIM reprezentați de guverne, angajatori și lucrători s-au angajat să îndeplinească această strategie. Ei și-au asumat responsabilitatea pentru consolidarea securității sociale pentru oamenii din țările lor și pentru stabilirea unor nivele minime de protecție socială și, ulterior, a sistemelor complete de securitate socială.

Această recomandare este o contribuție puternică a Organizației Internaționale a Muncii spre realizarea Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului (ODM) și dezbateră privind perioada post-ODM.

Preferând să lăsăm concluziile celei de-a 100-a Conferințe Internaționale a Muncii în 2011 și Recomandarea adoptată de Conferința 101, în 2012 să vorbească de la sine, oferim doar o scurtă introducere care ghidează cititorul prin aceste documente.

Consensul obținut este remarcabil și abordarea bazată pe nivelurile minime de protecție socială s-a bucurat de un sprijin semnificativ. Acest lucru este încurajator. Totuși, succesul unei strategii și a implementării acesteia vor depinde de angajamentul și acțiunea multor părți implicate - în interiorul și în afara granițelor naționale. Vom putea vorbi despre succesul Strategiei numai dacă vom putea să spunem peste un deceniu că strategia OIM a fost preluată și folosită pentru a ajuta să se facă o diferență pozitivă în viața oamenilor. Vă îndemn să folosiți Strategia în cele mai bune scopuri.

Guy Ryder

Director general, Biroul Internațional al Muncii

Mulțumiri

Acest document este rezultatul muncii și angajamentului a sute de oameni care au contribuit la formularea strategiei în guverne, în sindicate și organizații patronale, în mediul academic, în societatea civilă și în cadrul organizațiilor internaționale, inclusiv Biroul Internațional al Muncii. Este imposibil să numim toate aceste persoane. Cei care au servit în calitate de membri ai comisiilor de securitate socială ale sesiunilor 100 și 101 ale Conferinței Internaționale a Muncii sunt enumerați la sfârșitul acestui document. Numele ei au participat la discuții finale și au adoptat strategia și recomandarea ca reprezentanți ai tuturor celor care au contribuit la elaborarea acesteia. Le mulțumim tuturor.

Nota editorului

Această publicație este o traducere a publicației OIM cu același titlu. Cu toate acestea, acest rezumat sinteză nu include două anexe, și referințele relevante din publicația originală, dar o completează cu Convenția OIM de securitate socială (standarde minime), din 1952 (Nr. 102).

Introducere

Organizația Internațională a Muncii (OIM) a stabilit strategia sa pentru abordarea provocării de a extinde sistemul de asigurări sociale și pentru elaborarea și menținerea sistemelor complete de securitate socială în Rezoluția și Concluziile adoptate de Conferința Internațională a Muncii la Sesiunea sa cu numărul 100, organizată în iunie 2011. În baza premisei că securitatea socială este un drept al omului și o necesitate economică și socială, Conferința a remarcat faptul că înlăturarea diferențelor de acoperire este prioritatea principală pentru o creștere economică echitabilă, coeziunea socială și munca decentă pentru toți, femei și bărbați și a îndemnat la extinderea acoperirii cu securitate socială printr-o abordare bidimensională, cu scopul de a construi complexe sisteme de securitate socială.

La sesiunea a 101 din iunie 2012, Conferința internațională a adoptat un nou standard de securitate socială, Recomandarea privind nivelurile minime de protecție socială, 2012 (Nr. 202),³ care completează strategia OIM privind securitatea socială. Această recomandare completează standardele existente ale OIM cu privire la securitatea socială și oferă o orientare „flexibilă, dar semnificativă pentru statele membre în elaborarea nivelurilor minime de protecție socială în cadrul sistemelor complete de securitate socială, adaptate la circumstanțele naționale și nivelurile de dezvoltare”.⁴

Strategia bidimensională a OIM oferă îndrumări clare cu privire la dezvoltarea în viitor a securității sociale în țările cu orice nivel de dezvoltare. Strategiile naționale eficiente de extindere a securității sociale, în conformitate cu circumstanțele naționale ar trebui să vizeze realizarea protecției universale a populației prin asigurarea cel puțin a nivelurilor minime de securitate a veniturilor și a accesului la îngrijiri medicale esențiale (dimensiunea orizontală) și asigurarea progresivă a nivelurilor mai înalte de protecție în conformitate cu standardele actualizate ale OIM de securitate socială (dimensiunea verticală). În conformitate cu prioritățile naționale, resursele disponibile și circumstanțele, aceste strategii bidimensionale ar trebui să urmărească construirea și menținerea sistemelor cuprinzătoare și adecvate de securitate socială.

Atât Rezoluția, cât și Concluziile și Recomandarea abordează politica și contextul instituțional pentru securitate socială, rolul și necesitățile pentru securitate socială, strategiile de extindere a securității sociale, accesibilitatea și finanțarea securității sociale, guvernarea bazată pe securitate socială și rolul standardelor OIM de securitate socială. De asemenea, aceste documente subliniază rolurile respective ale guvernelor și ale partenerilor sociali, subli-

niind faptul că guvernelor le revine responsabilitatea principală de a asigura accesul real pentru toți la securitate socială și rolul esențial al dialogului social în a contribui la formularea, implementarea și monitorizarea politicilor de securitate socială și asigurarea unei bune guvernări a sistemelor naționale de securitate socială. Mandatul OIM în sprijinirea statelor sale membre în toate aspectele legate de proiectarea și punerea în aplicare a strategiilor lor naționale de securitate socială și a politicilor este, de asemenea, afirmată și specificată.

Direcțiile strategice pentru OIM sunt prevăzute în Rezoluția 2011 și Concluziile, precum și în Recomandarea, în continuare noul Consens privind securitatea socială în urma Sesiunii 89 a Conferinței din 2001.⁵ Direcțiile continuă să abordeze angajamentul tripartit de a extinde securitatea socială pentru toți cei care au nevoie de o astfel de protecție, care este încorporat în Declarația de la Philadelphia (1944) și parte din Constituția OIM și a fost reafirmat în Declarația OIM privind justiția socială pentru o globalizare echitabilă (2008), subliniind natura corelată, inseparabilă și de susținere reciprocă a ocupării forței de muncă, protecției sociale, dialogului social și a drepturilor la locul de muncă, cele patru obiective strategice ale Agendei pentru Muncă Decentă.

Având în vedere importanța direcțiilor strategice date de Conferința pentru extinderea securității sociale, această publicație conține pentru referință și orientare Rezoluția și Concluziile adoptate în 2011 (partea I), precum și Recomandarea Nr. 202 (Partea II) și Rezoluția privind eforturile de a face nivelurile minime de protecție socială o realitate națională la nivel mondial (partea III)⁶, ambele adoptate în 2012. Aceste texte reflectă consensul global tripartit comun al celor 185 state membre ale OIM cu privire la importanța, rolul și natura securității sociale în dezvoltarea socială și economică națională. Această recunoaștere generală și acordul comun este bine-capturat în discursurile părților implicate cu ocazia Sesiunii 100 și 101 ale Conferinței, fragmentele cărora sunt reproduse în Anexa I*.

Textul Strategiei OIM pentru extinderea securității sociale a fost formulat pe parcursul unui număr de ani, beneficiind de contribuții din partea părților implicate și experților din mai multe țări. Multe persoane care provin din medii diferite au contribuit de-a lungul anilor prin împărtășirea experiențelor și punctelor lor de vedere care au ajutat să se asigure că această strategie este bine-echilibrată și relevantă pentru contexte naționale diferite – și face diferență semnificativă în viața oamenilor din toată lumea. Într-o încercare de

* Aceste anexe au fost omise în acest raport de sinteză. A se vedea notele editoriale.

** Ibidem, *.

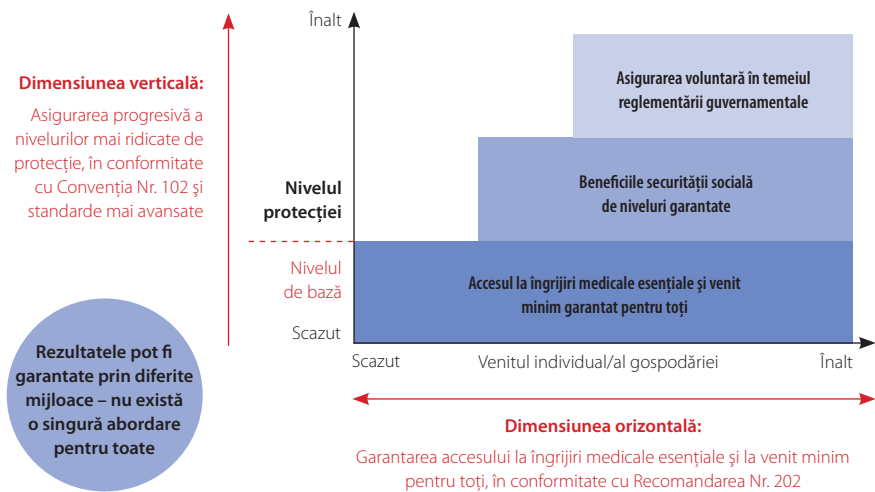
a recunoaște aceste contribuții valoroase, Anexa a II-a** la această publicație enumeră numele reprezentanților guvernelor, sindicatelor și organizațiilor de patronaj, ale experților, reprezentanților organizațiilor internaționale și altor persoane care au contribuit la acest proces în diverse feluri, inclusiv în numele multor alții, care, în împrejurări diferite, au muncit enorm de mult pentru a face securitatea socială o realitate pentru un număr tot mai mare de oameni.

Strategia bidimensională pentru extinderea securității sociale

Strategia bidimensională pentru extinderea securității sociale, după cum este definită în Rezoluția și Concluziile din 2011 și consolidată în continuare prin Recomandarea Nr. 202, cuprinde următoarele elemente:⁷

- stabilirea și menținerea nivelurilor minime de protecție socială ca element fundamental al sistemelor naționale de securitate socială (*dimensiunea orizontală*); și
- urmărirea strategiilor de extindere a securității sociale care să asigure progresiv niveluri mai ridicate de securitate socială pentru cât mai mulți oameni posibil, în conformitate cu standardele OIM de securitate socială (*dimensiunea verticală*).

Această strategie bidimensională pentru extinderea securității sociale ar trebui să vizeze elaborarea unor sisteme complete de securitate socială, în conformitate cu prioritățile naționale, resursele disponibile și circumstanțele. Aceasta poate fi ilustrată după cum urmează:

Principiile care urmează să fie aplicate de către statele membre în extinderea acoperirii cu securitate socială de-a lungul dimensiunii orizontale și celei verticale sunt prevăzute în Recomandarea Nr. 202,⁸ unde responsabilitatea primară a Statului este definită ca principiul de bază care prevalează asupra oricăror altor principii.

Un prim grup de principii ghidează proiectarea sistemului de securitate socială și a componentelor sale, definirea drepturilor și acoperirea personală, precum și instituirea unor cadre juridice. Protecția ar trebui să fie universală, bazată pe solidaritate socială, care vizează incluziunea socială, inclusiv a persoanelor angajate în economia informală. O astfel de protecție universală poate fi realizată în mod progresiv, inclusiv prin stabilirea unor obiective și termene. Protecția universală ar trebui să se bazeze pe principiile de nediscriminare, egalitate de gen, precum și capacitatea de reacție la necesitățile speciale. Dreptul la prestații ar trebui să fie prevăzut de legislația națională și ar trebui să fie însoțit de proceduri eficiente și accesibile de recurs. Drepturile și demnitatea persoanelor acoperite de garanții de securitate socială ar trebui să fie respectate. Beneficiile ar trebui să fie adecvate și previzibile.

Un al doilea grup de principii se aplică pentru oferirea, finanțarea, gestionarea, coordonarea și monitorizarea sistemelor de securitate socială. La proiectarea și punerea în aplicare a nivelurilor minime de protecție socială și a strategiilor de extindere a securității sociale, ar trebui să se ia în considerație o diversitate de metode și abordări, inclusiv față de mecanismele de finanțare și sistemele de livrare. Aceste măsuri trebuie să se bazeze pe solidaritatea în finanțare, încercând în același timp să se obțină un echilibru optim între responsabilitățile și interesele în rândul celor care finanțează și beneficiază de sistemele de securitate socială. În același timp, măsurile ar trebui să asigure:

- durabilitatea financiară, fiscală și economică, cu atenție cuvenită față de justiția socială și echitate;
- gestionarea și administrarea financiară transparentă, responsabilă și solidă;
- coerența politicilor de protecție socială cu politicile sociale, economice și în domeniul ocupării forței de muncă;
- coerență între instituțiile responsabile pentru asigurarea protecției sociale, împreună cu furnizarea de servicii publice de calitate înaltă, pentru o implementare efectivă și eficientă;

- monitorizarea periodică a implementării, precum și evaluare periodică; și
- respect deplin pentru negocierea colectivă și libertatea de asociere pentru toți lucrătorii, precum și participarea tripartită cu organizațiile care reprezintă interesele angajatorilor și lucrătorilor, precum și consultarea cu alte organizații relevante și reprezentative ale persoanelor în cauză.

Dimensiunea orizontală: Nivele minime de protecție socială la nivel național

Dimensiunea orizontală a strategiei OIM constă în implementarea „rapidă a nivelurilor naționale minime de protecție socială, care conțin garanții de bază pentru securitatea socială care să asigure faptul că pe durata ciclului de viață toți oamenii care au nevoie de acest lucru își pot permite și au acces la îngrijiri medicale esențiale și au siguranța veniturilor cel puțin la un nivel minim definit la nivel național”.⁹

În acest scop, Recomandarea Nr. 202 prevede că statele membre ar trebui să stabilească și să mențină nivele naționale minime de protecție socială. Acestea sunt seturi de garanții sociale de bază definite la nivel național, care asigură protecția menită să prevină sau să atenueze sărăcia, vulnerabilitatea și excluderea socială. Aceste garanții ar trebui să asigure cel puțin faptul că, pe durata ciclului de viață, toți oamenii care au nevoie de acest lucru au acces la îngrijiri medicale esențiale și siguranța privind venitul de bază. Împreună, acestea asigură accesul efectiv la bunuri și servicii esențiale definite ca fiind necesare la nivel național.

Nivelurile minime de protecție socială ar trebui să cuprindă cel puțin următoarele patru garanții de securitate socială, definite la nivel național:¹⁰

- (a) accesul la îngrijiri medicale esențiale inclusiv îngrijiri de maternitate;
- (b) securitatea venitului de bază pentru copii, asigurarea accesului la nutriție, educație, îngrijire și orice alte bunuri și servicii necesare;
- (c) siguranța venitului de bază pentru persoanele de vârstă activă, care nu au posibilitatea să câștige venituri suficiente, în special în caz de boală, șomaj, maternitate și dizabilitate și
- (d) siguranța venitului de bază pentru persoanele în etate.

Aceste garanții ar trebui să fie puse la dispoziția tuturor rezidenților și tuturor copiilor, în modul prevăzut în legislația și reglementările naționale, și sub rezerva obligațiilor internaționale¹¹

Recomandarea Nr. 202, de asemenea, prevede că garanțiile de bază de securitate socială ar trebui să fie stabilite prin lege. Legile și reglementările naționale ar trebui să precizeze gama, condițiile de calificare și nivelurile beneficiilor acordate prin aceste garanții și să prevadă proceduri eficiente și accesibile de reclamație și recurs.

Garanțiile de bază de securitate socială ar trebui să fie oferite prin combinația cea mai eficientă și eficace de beneficii și scheme, în contextul național. Beneficiile pot include alocațiile pentru copii și familie, indemnizațiile de sănătate și pentru îngrijiri medicale, indemnizații de maternitate, pensii de invaliditate, pensii pentru limită de vârstă, pensii de urmaș, ajutoare de șomaj și garanții privind angajare în câmpul muncii, indemnizații în caz de accident de muncă, precum și orice alte beneficii sociale în numerar sau în natură. Schemele care acordă astfel de beneficii sociale pot include scheme universale de beneficii, scheme de asigurări sociale, scheme de asistență socială, sistemele de impozit pe venit negativ, scheme publice de ocupare a forței de muncă și sistemele de sprijin pentru angajare în câmpul muncii.

Resursele financiare necesare pot fi utilizate printr-o varietate de metode diferite de a mobiliza resursele necesare pentru a asigura durabilitatea financiară, fiscală și economică a nivelurilor naționale minime de protecție socială, ținând cont de capacitățile contributive ale diferitelor grupuri de populație. Aceste metode pot include, individual sau în combinație, aplicarea efectivă a obligațiilor fiscale și a contribuțiilor, reprioritizarea cheltuielilor sau o bază mai largă și suficient de progresivă a veniturilor.

Dimensiunea verticală: Strategiile naționale pentru extinderea securității sociale

Subliniind faptul că procesul de creare a sistemelor cuprinzătoare de securitate socială nu se poate opri la stabilirea unor niveluri minime de protecție, Statele membre ale OIM au convenit în 2011 să formuleze strategii care, încercă să ofere niveluri mai ridicate de securitate a veniturilor și acces la asistență medicală, luând în considerație și progrese în direcția stabilirii prevederilor referitoare la acoperire și beneficii ale Convenției Nr. 102 – pentru cât mai mulți oameni posibil și cât mai curând posibil; în baza, ca o condiție

prealabilă, politicilor care vizează încurajarea participării celor implicați în economia informală și formalizarea treptată a acesteia”.¹²

Recomandarea Nr. 202 oferă orientări suplimentări cu privire la formularea și implementarea strategiilor naționale de extindere a securității sociale în baza consultărilor naționale, prin intermediul unui dialog social eficient și participare socială. Acestea ar trebui să acorde prioritate creării și menținerii nivelurilor minime de protecție socială și să tindă spre niveluri mai ridicate de protecție a cât mai multor oameni posibil, reflectând capacitățile economice și fiscale ale membrilor, și cât mai curând posibil. Nivelurile mai ridicate de protecție pot include o gamă mai largă de beneficii oferite, un domeniu de aplicare mai larg al acoperirii personale, precum și niveluri mai ridicate de beneficii.

În crearea unor sisteme cuprinzătoare de securitate socială, țările trebuie să urmărească atingerea gamei și nivelurilor de beneficii stabilite în Convenția privind Securitatea Socială (Standarde Minime), 1952 (Nr. 102), sau în alte Convenții și Recomandări OIM cu privire la securitate socială, care stabilesc standarde mai avansate.

Recomandarea Nr. 202 prevede, de asemenea, orientări privind procesul pe care ar trebui să-l urmeze statele membre în formularea și implementarea strategiilor de extindere a securității sociale la nivel național. Un astfel de proces ar trebui să înceapă prin stabilirea de obiective care să reflecte prioritățile naționale; identificarea lacunelor în, și a barierelor la protecție; încercarea de a elimina lacunele în protecție prin mijloace adecvate și specificarea cerințelor financiare și a resurselor, termenelor și consecutivității politicilor corespunzătoare. Un accent deosebit este pus pe conștientizarea în rândul populației, inclusiv prin dialogul social.

Strategiile de extindere a securității sociale ar trebui să sprijine creșterea nivelului de ocupare a forței de muncă în economia formală și reducerea informalității, și ar trebui completate ori de câte ori este cazul, de politicile active ale pieței forței de muncă.

Către sisteme cuprinzătoare de securitate socială

Cele două dimensiuni ale Strategiei de securitate socială a OIM vizează formularea și menținerea unor sisteme cuprinzătoare și adecvate de securitate socială care să fie în concordanță cu obiectivele de politică națională.

Coordonarea cu alte politici publice este esențială, asigurând faptul că strategiile de extindere a securității sociale sunt în concordanță cu și conduc la implementarea planurilor naționale mai ample de dezvoltare socială, economică și de mediu.

Strategia subliniază importanța monitorizării naționale a progreselor în punerea în aplicare a nivelurilor minime de protecție socială și realizarea altor obiectivele ale strategiilor naționale de extindere a securității sociale. Acest lucru ar trebui să fie realizat prin mecanisme corespunzătoare definite la nivel național, inclusiv participarea tripartită cu organizațiile care reprezintă interesele angajatorilor și lucrătorilor, precum și consultarea cu alte organizații relevante și reprezentative ale persoanelor în cauză. Țările membre ar trebui să convoace în mod sistematic consultări naționale pentru a evalua progresul înregistrat și pentru a discuta politicile pentru extinderea în continuare a securității sociale pe orizontală și verticală. Recomandarea Nr. 202 încurajează, de asemenea, țările să facă schimb de informații, experiențe și expertiză între ele și cu OIM. În implementarea acestei recomandări, țările pot solicita asistență tehnică din partea OIM și altor organizații internaționale relevante, în conformitate cu mandatele lor respective.

Strategia bidimensională a OIM deschide un nou capitol în domeniul securității sociale. Reafirmând dreptul uman la securitate socială, aceasta recunoaște că acest drept, împreună cu promovarea ocupării forței de muncă, este o necesitate economică și socială pentru dezvoltare și progres. Aceasta recunoaște importanța universalității protecției, bazate pe solidaritate socială, pentru prevenirea și reducerea sărăciei, inegalității, a excluziunii sociale și insecurității; promovarea egalității de șanse și de gen și a egalității rasiale, precum și ca un mijloc de a sprijini tranziția de la angajare informală la angajare formală. De asemenea, securitatea socială este apreciată ca un mijloc de a permite oamenilor să se adapteze la schimbări în economie și în piața forței de muncă, și recunoaște că sistemele de securitate socială acționează în calitate de stabilizatori sociali și economici automați care ajută la stimularea cererii agregate în perioade de criză și dincolo și sprijină tranziția către o economie mai durabilă. Strategia subliniază responsabilitatea generală și principală a Statului, în conformitate cu prioritățile naționale și utilizarea eficientă a resurselor naționale, importanța drepturilor legale, a guvernării și administrării eficiente, precum și un proces consultativ amplu la nivel național.

Toate aceste elemente sunt esențiale pentru a permite oamenilor să trăiască în demnitate, pentru realizarea dreptului la securitate socială, precum și în promovarea societăți incluzive și a economiilor productive.

Această strategie reprezintă o contribuție importantă a OIM la dezbaterea globală cu privire la nivelurile minime de protecție socială și viitorul securității sociale într-un moment când o lume zguduită de criză este în căutarea unui nou echilibru între politicile economice și sociale pentru a realiza o dezvoltare durabilă.

1. OIM, 2011: Rezoluția și concluziile cu privire la discuția recurentă privind protecția socială (securitate socială), Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 100, Geneva, 2011, în *Registrul de Proceduri* (Geneva, 2011), Nr. 24: Raportul Comitetului pentru discuții recurente privind protecția socială, reprodus în Partea I a acestei publicații. Rezoluția și concluziile au fost adoptate după discuții privind raportul OIM *Securitatea socială pentru justiție socială și globalizare echitabilă: Discuții recurente privind protecția socială (securitate socială), în cadrul Declarației OIM privind justiția socială pentru o globalizare echitabilă*, Raportul VI, Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 100, Geneva, 2011.
2. Reuniunea delegaților guvernului, angajatorilor și lucrătorilor din toate cele 185 state membre ale OIM, Conferința Internațională a Muncii este organ al OIM, care stabilește politicile generale ale Organizației și stabilește și adoptă standardele internaționale de muncă.
3. Recomandarea privind nivelurile minime de protecție socială (Recomandarea privind nivelurile minime de protecție socială), 2012 (Nr. 202). Această Recomandare a fost adoptată cu 453 voturi pentru și un membru abținut.
4. Rezoluția și concluziile privind discuția recurentă privind protecția socială (securitate socială), 2011, alin. 31.
5. Rezoluția și concluziile privind securitatea socială, Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 89, Geneva, 2001. Vezi de asemenea și OIM *Securitatea socială: Un nou consens* (Geneva, 2001).
6. Rezoluția cu privire la eforturile de a face nivelurile minime de protecție socială o realitate națională în lumea întreagă, Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 101, Geneva, 2012 în *Registrul de proceduri* (Geneva, 2012), Nr. 14: Raportul Comitetului pentru nivelurile minime de protecție socială, reprodus în Partea III a acestei publicații.
7. Recomandarea Nr. 202, par. 1 și 2. A se vedea, de asemenea, Concluzii privind discuția recurentă privind protecția socială (securitate socială), 2011, para. 8–14.
8. Recomandarea Nr. 202, para. 3.
9. Concluziile privind discuția recurentă privind protecția socială (securitate socială), 2011, alin. 9.
10. Recomandarea Nr. 202, par. 4 și 5.
11. Ibid. alin. 6.
12. Concluziile privind discuția recurentă privind protecția socială (securitate socială), 2011, alin 11.

Partea I

Rezoluția și concluziile privind discuția recurentă privind protecția socială (securitatea socială)

Rezoluția privind discuția recurentă privind protecția socială (securitatea socială)¹³

Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii, reunită la Geneva, la Sesiunea a 100, 2011,

După ce a organizat, în conformitate cu Declarația OIM privind justiția socială pentru o globalizare echitabilă, o discuție recurentă în baza Raportului VI, Securitate socială pentru justiție socială și o globalizare echitabilă,

1. Adoptă următoarele concluzii,
2. Invită Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, ca urmare a discuțiilor recurente privind protecția socială (securitate socială) și în conformitate cu următoarele concluzii care recunosc necesitatea Recomandării, să includă un articol standard intitulat „Elaborarea unei recomandări autonome cu privire la nivelul minim de protecție socială” pe ordinea de zi a Sesiunii a 101-a a Conferinței Internaționale a Muncii, în 2012, pentru o discuție unică în vederea adoptării unei Recomandări, și
3. Invită Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii să acorde atenția cuvenită următoarelor concluzii în planificarea acțiunii viitoare privind protecția socială (securitate socială) și solicită Directorului General să le ia în considerare la pregătirea și implementarea programului și a bugetului pentru viitor și în procesul de alocare a resurselor disponibile în cursul bienal 2012–13.

Concluziile privind discuția recurentă privind protecția socială (securitate socială)¹⁴

Politica și contextul instituțional

1. Prin noul consens privind securitatea socială realizat la Conferința Internațională a Muncii, la sesiunea 89 în 2001, prioritatea de bază a fost acordată politicilor și inițiativelor care pot aduce securitate socială pentru cei care nu sunt acoperiți de sistemele existente. Prin urmare, Biroul Internațional al Muncii a lansat în anul 2003 Campania Globală privind securitatea socială și acoperire pentru toți. Declarația OIM privind justiția socială pentru o globalizare echitabilă, adoptată de Conferința Internațională a Muncii în cadrul sesiunii 97 în 2008, a reafirmat angajamentul tripartit pentru extinderea securității sociale pentru toți care au nevoie de o astfel de protecție, în cadrul Agendei privind munca decentă.

2. Conferința Internațională a Muncii, la Sesiunea 98 din 2009 a recunoscut rolul crucial al politicilor de protecție socială în răspunsul la criză, iar Pactul mondial pentru ocuparea forței de muncă a cerut țărilor să „ia în considerare, după caz, adoptarea protecției sociale adecvate pentru toți, în baza unor niveluri minime de protecție socială”. Reuniunea plenară la nivel înalt a Adunării Generale a ONU privind Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului (Summit-ul ODM) din septembrie 2010 a recunoscut că „promovarea accesului universal la servicii sociale și a nivelurilor minime de protecție socială pot avea o contribuție importantă la consolidarea și realizarea unor câștiguri ulterioare de dezvoltare” și a aprobat, prin urmare, Inițiativa privind Nivelurile Minime de Protecție Socială lansată de Consiliul de directori executivi ai ONU în 2009.

3. Reuniunile tripartite regionale ale OIM din America Latină, Statele Arabe și Asia și Pacific în 2007 și 2008, au discutat strategiile de extindere a securității sociale. A apărut o strategie generică bidimensională de extindere, combinând extinderea acoperirii pentru toți prin niveluri minime de protecție socială definite la nivel național și implementarea progresivă a nivelurilor mai ridicate de securitate socială prin intermediul sistemelor cuprinzătoare de securitate socială. Această strategie a fost aprobată de către Declarația Tripartită de la Yaounde privind implementarea Nivelurilor Minime de Protecție Socială, adoptată la Simpozionul African 2 privind Munca Decentă în Yaounde în 2010 și Rezumatul reuniunii tripartite de experți privind Strategiile pentru extinderea acoperirii cu securitate socială în 2009.

4. Acest consens în ceea ce privește securitatea socială este susținut de Agenda privind munca decentă, inclusiv cei patru piloni: ocuparea forței de muncă, dialogul social, protecția socială și standardele și principiile și drepturile fundamentale. Acești patru piloni sunt inseparabili, interdependenți și se sprijină reciproc. Aceste concluzii privind securitatea socială sunt privite în acest context. Sistemele durabile de securitate socială reprezintă un element-cheie în promovarea creșterii economice productive echitabile. Ele sunt strâns legate de toate elementele Agendei privind munca decentă și ar trebui să se bazeze pe drepturi într-un cadru legal. Dialogul tripartit și social bazat pe libertatea de asociere și recunoașterea efectivă a dreptului la negociere colectivă sunt elemente-cheie pentru a asigura salarii adecvate pentru lucrători, ajutându-i astfel să-și sporească capacitatea contributivă. De asemenea, ele contribuie la sustenabilitatea sistemelor de securitate socială mai largi în care sistemele non-contributive și contributive se completează reciproc.

Rolul și necesitatea securității sociale

5. Conferința recunoaște și reiterează faptul că:

(a) Securitatea socială este un drept al omului.

Fiecare persoană ca un membru al societății are dreptul la securitate socială, așa cum prevede Declarația Universală a Drepturilor Omului, articolul 22. La nivel global marea majoritate a femeilor, bărbaților și copiilor nu au acces la securitate socială adecvată sau oricare securitate socială. Prin recunoașterea, în Declarația de la Philadelphia, a obligației solemne a Organizației Internaționale a Muncii de a „promova în continuare printre națiunile lumii programe care vor realiza ... extinderea măsurilor de securitate socială pentru a oferi un venit de bază pentru toți care au nevoie de o astfel de protecție și îngrijiri medicale complete”, statele sale membre au confirmat angajamentul OIM la realizarea securității sociale adecvate pentru toți.

(b) Securitatea socială este o necesitate socială.

Sistemele naționale eficiente de securitate socială sunt instrumente puternice de oferire a siguranței veniturilor, de prevenire și reducere a sărăciei și inegalității și de promovare a incluziunii sociale și a demnității. Acestea reprezintă o investiție importantă în bunăstarea lucrătorilor și a populației în general, în special prin îmbunătățirea accesului la serviciile de sănătate,

precum și prin asigurarea securității venitului, facilitând astfel accesul la educație și reducând munca copiilor și în special eliminând formele cele mai grave ale acesteia. Securitatea socială consolidează coeziunea socială și astfel, contribuie la construirea păcii sociale, a societăților incluzive și la o globalizare echitabilă cu standarde decente de viață pentru toți.

(c) Securitatea socială este o necesitate economică.

Angajarea completă, productivă și decentă în câmpul muncii este cea mai importantă sursă de siguranță a veniturilor. Protecția socială este esențială pentru a asigura o cotă echitabilă de roadă obținută din progres pentru toți. Creșterea durabilă necesită o stare bună de sănătate, nutriție și educație, care pot favoriza tranziția de la productivitate scăzută și activități la nivel de subzistență la locuri de muncă extrem de productive și de la economie informală la economia formală. Securitatea socială, bine concepută și corelată la alte politici, sporește productivitatea, șansele de angajare și sprijină dezvoltarea economică. Securitatea socială adecvată încurajează investițiile de capital uman, atât pentru angajatori, cât și pentru angajați, permite lucrătorilor să se adapteze la schimbare și facilitează schimbarea echitabilă și favorabilă incluziunii structurale asociate cu globalizarea. Ca un stabilizator automat eficient în vremuri de criză, securitatea socială contribuie la atenuarea impactului economic și social al declinurilor economice, creșterea rezistenței la, și realizarea unei recuperări mai rapide către creșterea incluzivă.

Strategiile de extindere a securității sociale

6. În ultimul deceniu, multe țări în curs de dezvoltare au realizat progrese semnificative în extinderea acoperirii securității sociale. Aceste țări oferă cea mai bună dovadă a faptului că extinderea securității sociale este posibilă. În pofida acestor progrese, între multe țări din lume continuă să existe decalaje în acoperirea cu securitate socială. În unele regiuni, marea majoritate a populației este exclusă din securitate socială.

7. Riscul de a fi exclus din raza de acoperire este deosebit de mare în rândul anumitor grupuri, inclusiv lucrătorii din economia informală și forme atipice de muncă, lucrătorii vulnerabili din zonele rurale și urbane, lucrători casnici, lucrătorii migranți, lucrătorii necalificați și persoanele cu dizabilități și boli cronice, inclusiv cei afectați de HIV și SIDA. Femeile au tendința de a se confrunta cu excluziune mai mare decât bărbații, din cauza discriminării de-a lungul ciclului de viață și poverii legate de responsabilitățile familiale

și de îngrijire. Copiii grupurilor excluse sunt expuși unui risc mai mare de a crește în condiții de deficiențe de sănătate și nutriție, ceea ce subminează viitorul lor și al societăților lor.

8. Eliminarea lacunelor de acoperire este prioritatea de bază pentru creșterea economică echitabilă, coeziunea socială și munca decentă pentru toate femeile și toți bărbații. Strategiile naționale eficiente de extindere a securității sociale în conformitate cu prioritățile naționale, fezabilitatea administrativă și accesibilitatea contribuie la realizarea acestor obiective. Aceste strategii naționale ar trebui să vizeze acoperirea universală a populației cu cel puțin niveluri minime de protecție (dimensiunea orizontală) și asigurarea progresivă a nivelurilor mai înalte de protecție în conformitate cu standardele actualizate ale OIM de securitate socială (dimensiunea verticală). Cele două dimensiuni ale extinderii ariei de acoperire sunt în concordanță cu trecerea la conformitatea cu cerințele Convenției privind Securitatea Socială (Standarde minime), 1952 (Nr. 102) și sunt de importanță egală și ar trebui să fie urmărite simultan, atunci când acest lucru este posibil.

9. Dimensiunea orizontală ar trebui să vizeze implementarea rapidă a nivelurilor minime de protecție socială, care ar conține garanții de bază ale securității sociale, care asigură faptul că pe durata ciclului de viață toți cei care au nevoie de aceste lucruri își pot permite să aibă acces la îngrijiri esențiale de sănătate și siguranță a veniturilor cel puțin la un nivel minim definit la nivel național. Politicile privind nivelurile minime de protecție socială ar trebui să vizeze facilitarea accesului efectiv la bunuri și servicii esențiale, promovarea activităților economice productive și să fie puse în practică în strânsă coordonare cu alte politici de consolidare a capacității de angajare în câmpul muncii, reducere a informalității și precarității, crearea de locuri de muncă decente și promovarea spiritului antreprenorial.

10. Deoarece abordarea unică pentru toate cazurile nu se potrivește, fiecare stat membru ar trebui să elaboreze și să implementeze garanții minime de protecție socială în conformitate cu circumstanțele și prioritățile naționale definite cu participarea partenerilor sociali. În timp ce rezultatele așteptate ale acestor garanții sunt de un caracter universal, statele membre găsesc modalități diferite de implementare a politicilor privind nivelurile minime de protecție socială, care pot include sisteme universale de beneficii, asigurări sociale, programe publice de ocupare a forței de muncă și programe de sprijin în angajarea în câmpul muncii, precum și sisteme de asistență socială care asigură beneficii numai pentru persoanele cu venituri mici, sau combinații corespunzătoare de astfel de măsuri. Pentru a fi eficiente, aceste

politici necesită o combinație adecvată de măsuri preventive, beneficii și servicii sociale.

11. Procesul de formare a sistemelor de securitate socială nu se poate opri la stabilirea unor niveluri minime de protecție. Prin urmare, dimensiunea verticală a strategiei de extindere a securității sociale în fiecare stat membru trebuie să tindă spre asigurarea unor niveluri mai ridicate de securitate a veniturilor și acces la asistență medicală, luând în considerație și progrese în direcția stabilirii prevederilor referitoare la acoperire și beneficii ale Convenției Nr. 102 – pentru cât mai mulți oameni posibil și cât mai curând posibil; în baza, ca o condiție prealabilă, politicilor care vizează încurajarea participării celor implicați în economia informală și formalizarea treptată a acesteia. Pe măsură ce economiile se dezvoltă și devin mai rezistente, securitatea veniturilor oamenilor și accesul lor la serviciile de sănătate ar trebui să fie consolidate.

12. Strategiile naționale pentru extinderea securității sociale ar trebui să avanseze în baza resurselor națiunii și unui set de principii esențiale, și anume acoperirea universală, realizarea progresivă, oferind în același timp protecție imediată împotriva discriminării, promovând egalitatea între sexe, adecvarea socială și economică, beneficii bazate pe drepturi, durabilitate financiară și fiscală, buna guvernare cu responsabilitatea generală a statului și participarea continuă a partenerilor sociali și, în cele din urmă, întrebări instituționale și organizaționale nu ar trebui să împiedice realizarea rezultatelor adecvate în materie de protecție. Aceste principii ar trebui să ghideze politica națională și deciziile strategice.

13. Strategiile de extindere a securității sociale sunt strâns asociate cu politicile de ocupare a forței de muncă. Statele membre ar trebui să acorde, prin urmare, atenție specială elaborării unui cadru economic și social care să conducă la crearea de întreprinderi durabile și creșterea angajării decente și productive. O economie informală mare reprezintă o provocare deosebită pentru extinderea securității sociale. Asigurarea socială rămâne a fi pilonul central al sistemelor de securitate socială în majoritatea statelor membre, dar tinde să se concentreze asupra angajaților în sectorul formal. Totuși, un număr tot mai mare de țări în curs de dezvoltare au extins treptat domeniul de aplicare al acoperirii asigurărilor sociale și la alte categorii de lucrători, cum ar fi lucrători pe cont propriu, lucrători casnici sau lucrători din zonele rurale și lucrătorilor în întreprinderile mici și micro-întreprinderi prin adaptarea domeniului de aplicare al prestațiilor, contribuțiilor și procedurilor administrative. Includerea acestor grupuri în sfera de aplicare a asigurărilor sociale este o componentă-cheie a formalizării ocupării forței de muncă și poate

reduce, de asemenea, costul sistemelor de beneficii fiscale finanțate pentru lucrătorii săraci din economia informală.

14. Statele membre ar trebui să fie încurajate să depună eforturi continue pentru trecerea de la economiile informale la cele formale. În timp ce politicile de securitate socială au un rol important de jucat în atingerea acestui obiectiv, ele trebuie să fie completate de către politici fiscale și de ocupare a forței de muncă, precum și prin elaborarea unor proceduri administrative menite să creeze stimulente adecvate pentru a se alătura sectorului formal al economiei și pentru a reduce costurile formalizării. Statele membre ar trebui să fie încurajate să consolideze asistența pentru respectarea, promovarea și punerea în aplicare a cadrelor juridice, inclusiv prin inspecții adecvate în muncă, inspecții fiscale și de securitate socială care vizează reducerea fraudei, precum și informalitatea, inclusiv angajare deghizată în câmpul muncii, afaceri nedeclarate și munci nedeclarate. Formalizarea economiei este una dintre condițiile esențiale pentru creșterea pe termen lung și va spori baza de venituri publice necesare pentru finanțarea nivelurilor mai ridicate de securitate socială pentru contribuabili și beneficii non-contributive pentru a acoperi pe cei fără capacitatea de a contribui.

Asigurarea accesibilității și finanțării securității sociale

15. Cheltuielile necesare pentru finanțarea sistemelor de securitate socială reprezintă o investiție pe termen lung în oameni. Societățile care nu investesc în securitate socială se confruntă cu costuri importante, cum ar fi cele asociate cu lipsa unei forțe de muncă sănătoase și productive, insecuritatea economică și excluziunea socială. Pe de altă parte, investițiile în oameni, prin sistemele de securitate socială necesită resurse care trebuie să fie furnizate de către întreprinderi, lucrători, gospodării și alte părți implicate, cum ar fi contribuabilii contribuitorii. Astfel, este esențial să se găsească un echilibru între costurile pe termen scurt și pe termen lung și beneficiile sistemelor de securitate socială pentru societate și grupuri diferite de finanțatori și beneficiari.

16. Intervențiile în domeniul securității sociale trebuie să atingă obiectivele în ceea ce privește atât adecvarea socială, cât și cea economică într-un mod eficient și rentabil. O monitorizare și evaluare permanentă de către partenerii sociali a eficienței și eficacității pe termen scurt și pe termen lung a programelor și sistemelor individuale de securitate socială, inclusiv studii actuariale, sunt mecanisme importante, care pot conduce la reformă și ajustări, ori de câte ori este necesar. Schemele operate de Stat necesită transparență, con-

sultare și dialog social. În cazul sistemelor care implică organizațiile sindicale și patronale, de regulă sunt potrivite dialogul social și acordurile.

17. Multe state membre, la toate nivelurile de dezvoltare au implementat deja elemente ale nivelurilor minime de protecție socială, ca parte a eforturilor lor în construirea sistemelor complete de securitate socială. Statele Membre au ales diferite opțiuni pentru a asigura spațiul fiscal necesar, inclusiv repriorizarea cheltuielilor și lărgirea bazei de venituri. Creșterea durabilă, formalizarea progresivă a economiei și un nivel ridicat de posibilități de angajare în câmpul muncii sunt esențiale în asigurarea resurselor financiare necesare pentru extinderea securității sociale pentru toți.

18. Deși Nivelurile Minime de Protecție Socială ar trebui să fie finanțate din surse interne de venituri pentru a le asigura sustenabilitatea pe termen lung, în unele cazuri aceste resurse sunt insuficiente pentru a extinde Nivelul de Protecție Socială pentru toți într-un interval de timp scurt. Cooperarea internațională poate juca un rol important în a ajuta statele membre să inițieze procesul și construi baza de resurse naționale pentru a asigura mecanisme de finanțare durabile.

19. Accesibilitatea sistemelor de securitate socială este discutată pe larg în contextul schimbărilor demografice. Creșterea așteptată în raporturile de dependență economică în următoarele decenii ridică îngrijorări cu privire la sustenabilitatea sistemelor de securitate socială. În următoarele decenii, îmbătrânirea populației va crește cheltuielile pentru pensii, sănătate și îngrijire pe termen lung. Totuși, dovezile sugerează ca aceasta provocare poate fi gestionată în cadrul sistemelor organizate în mod corespunzător. Procesele necesare de reformă pot fi gestionate cu succes prin echilibrarea necesităților sociale cu cerințele financiare și fiscale, înglobându-le într-un proces de dialog social bine informat.

20. Crearea unor sinergii pozitive pentru creștere economică durabilă și niveluri mai ridicate de locuri de muncă decente între protecția socială, politicile financiare și economice este inevitabilă. Politicile naționale integrate de promovare a angajării în muncă productivă sunt necesare pentru a asigura o finanțare durabilă, abordarea eventualelor deficaturi de competențe, promovarea productivității, profitarea de o diversitate mai mare a forței de muncă din punctul de vedere al sexului, vârstei, naționalității și originii etnice și facilitarea unui echilibru mai bun între muncă și responsabilitățile familiale pentru femei și bărbați. Unele dintre opțiunile de politică se află în domeniul politicilor de securitate socială adecvată, în timp ce altele sunt integrate în alte sfere politice. Aceste opțiuni pot include:

- (a) integrarea politicilor macroeconomice, de angajare în câmpul muncii și a politicilor sociale care acordă prioritate muncii decente;
- (b) investirea cu prudență a rezervelor de securitate socială;
- (c) consolidarea serviciilor publice de calitate care sporesc eficiența sistemelor de securitate socială;
- (d) promovarea dialogului social, recunoașterea efectivă a dreptului la negociere colectivă și libertatea de asociere;
- (e) promovarea și consolidarea unui mediu propice pentru întreprinderi durabile reflectând creșterea ocupării forței de muncă și munca decentă;
- (f) investiții în educație, competențe profesionale și învățarea pe tot parcursul vieții;
- (g) promovarea bunei guvernanțe a migrației forței de muncă;
- (h) facilitarea reconcilierii vieții profesionale cu responsabilitățile familiale pentru femei și bărbați, precum și asigurarea accesului efectiv la serviciile sociale cuprinzătoare pentru a răspunde necesităților de îngrijire, inclusiv pentru copii, persoanele în etate, persoanele care trăiesc cu HIV și SIDA și persoanele cu dizabilități. Aceasta include protecția maternității, cum ar fi îngrijirea adecvată pre- și postnatală și garanțiile venitului, precum și alte forme de sprijin pentru femei în ultimele săptămâni de sarcină și în primele săptămâni după naștere;
- (i) politicile de împuternicire a tuturor lucrătorilor, inclusiv celor angajați în forme atipice de muncă pentru a le permite să profite de beneficiile securității sociale;
- (j) promovarea participării forței de muncă a femeilor prin tratament mai echitabil, inclusiv prin crearea de oportunități mai bune de angajare, reducerea segmentării pieței forței de muncă între bărbați și femei, eliminarea diferențelor de gen în salarizare și asigurarea egalității de șanse în dezvoltare profesională;
- (k) facilitarea tranziției eficiente școală-piața muncii;
- (l) îmbunătățirea reabilitării lucrătorilor cu capacitate redusă de muncă, inclusiv sprijin personal și formare, după caz, în vederea promovării participării acestora la piața forței de muncă;
- (m) combinarea funcției securității sociale de înlocuire a venitului cu politici active în domeniul pieței forței de muncă, precum și asistență și stimulente care promovează participarea reală pe piața formală a muncii.

21. Asigurarea participării adecvate a forței de muncă a femeilor și bărbaților în vârstă este adesea esențială pentru adaptarea sistemelor de securitate socială la schimbările demografice. Pe lângă politicile de promovare a ocupării totale a forței de muncă, măsurile de promovare a ocupării forței de muncă a lucrătorilor în etate pot include:

- (a) investiții în tehnologii și măsuri de securitate a muncii și de sănătate, care permit angajarea în muncă productivă a lucrătorilor în etate și a lucrătorilor cu deficiențe de sănătate și dizabilități;
- (b) creșterea ratelor de participare a forței de muncă a lucrătorilor în etate, prin eliminarea discriminării de vârstă și oferirea de stimulente pentru angajați și angajatori pentru a aborda restructurarea întreprinderilor prin intermediul unor acorduri de lucru inovatoare;
- (c) introducerea unor norme acceptabile social printr-un proces transparent, inclusiv dialogul social și tripartitism, cu privire la vârsta la care oamenii se retrag de pe piața muncii, care ar trebui să reflecte o relație durabilă între durata și cerințele vieții profesionale și pensionare, luând în considerație astfel de aspecte, cum ar fi condițiile de muncă, anii de serviciu și recunoașterea faptului că pensionarea este o parte legitimă a ciclului de viață.

Guvernarea prin securitate socială

22. Sistemele de securitate socială trebuie să fie bine gestionate și administrate pentru a asigura eficacitatea în atingerea obiectivelor convenite, eficiența în utilizarea resurselor și transparența pentru a câștiga încrederea celor care le finanțează și celor care beneficiază de aceste sisteme. Implicarea activă a tuturor părților interesate, în special a lucrătorilor și angajatorilor, prin intermediul unor mecanisme eficiente de dialog social și supraveghere tripartită, este una dintre cele mai importante mijloace pentru a asigura buna guvernare a sistemelor de securitate socială.

23. Responsabilitatea generală pentru un sistem eficace și eficient de securitate socială revine statului, în special în ceea ce ține de crearea unui angajament politic și în ceea ce privește stabilirea politicii adecvate, a cadrului juridic și de reglementare și supraveghere care garantează niveluri adecvate de beneficii, buna guvernare și management și protecția drepturilor dobândite de beneficiari și alți participanți.

24. Negocierea colectivă și libertatea de asociere joacă un rol important în sprijinirea angajatorilor și lucrătorilor să negocieze previziuni de securitate

socială, inclusiv pentru schemele ocupaționale și alte scheme suplimentare. Acordurile ar trebui să fie întocmite în contextul unui cadru de reglementare de stat.

25. Dialogul social este esențial în identificarea și definirea obiectivelor prioritare de politică, proiectarea beneficiilor corespunzătoare, a drepturilor și metodelor de livrare; repartizarea sarcinii financiare între generații și între contribuabili, precum și necesitatea de a găsi un echilibru corect între așteptările sociale și constrângerile financiare.

26. Dialogul social este un mijloc important de a contribui la monitorizarea permanentă a durabilității financiare și adecvării sociale, a eficacității și eficienței de gestionare și administrare a sistemului. De asemenea, dialogul social este important în aplicarea legislației existente de securitate socială, astfel încât contribuțiile datorate să fie plătite de către toți cei obligați să plătească și beneficiile livrate tuturor persoanelor eligibile. Acest lucru necesită servicii publice de inspecție bine echipate și instruite pentru a promova și asigura aplicarea legii și prevenirea evaziunii fiscale contribuției, fraudei și corupției. Totuși, aceasta necesită și o monitorizare activă de către angajatori, lucrători și alte părți interesate.

27. Pentru a juca rolul activ așteptat în asigurarea bunei guvernări de securitate socială, toți angajații și angajatorii trebuie să fie conștienți de și să înțeleagă dispozițiile de securitate socială existente și provocările emergente. Statele membre ar trebui să ia în considerație includerea cunoștințelor de bază despre securitate socială în programele de educație și formare profesională la diferite niveluri ale sistemelor naționale de educație. Organizațiile angajatorilor și lucrătorilor trebuie să formeze capacități semnificative pentru a putea să împărtășească cunoștințele despre securitate socială cu membrii lor, precum și să participe în mod activ la dialogul social privind politicile de securitate socială și în monitorizarea și supravegherea sistemelor de securitate socială.

Rolul standardelor OIM

28. Standardele monitorizare ale OIM¹⁵ cu privire la securitate socială, în special Convenția Nr. 102, oferă un set unic de standarde minime pentru sisteme naționale de securitate socială, acceptate la nivel internațional. Acestea stabilesc principiile care ghidează proiectarea, finanțarea, guvernarea și monitorizarea sistemelor naționale de securitate socială. Convenția Nr. 102 continuă să servească drept un punct de referință în elaborarea tratată a

acoperirii complete cu securitate socială la nivel național. Mai multe state membre care în prezent implementează politici de succes și inovatoare de extindere a securității sociale au ratificat recent Convenția Nr. 102, în timp ce altele și-au indicat intenția de a face acest lucru.

29. Creșterea nivelului de ratificare și implementarea eficientă a Convenției Nr. 102 și a altor Convenții privind securitatea socială rămân o prioritate cheie pentru Statele membre. Prin urmare, este esențial să se sensibilizeze și să se asigure înțelegerea standardelor OIM de securitate socială, să se identifice lacunele de acoperire, care ar putea împiedica noi ratificări, precum și să elaboreze politici care pot elimina aceste lacune. În special, aceste măsuri ar trebui să includă răspândirea informațiilor privind cerințele referitoare la implementarea acestor instrumente și eforturi speciale pentru consolidarea capacităților și instruirea partenerilor sociali, și, astfel, consolidarea rolului dialogului social în implementarea standardelor.

30. După cum a fost menționat, în rezultatul discuțiilor despre Sondajul General din 2011 privind securitatea socială de către Comisia pentru aplicarea standardelor, limbajul anumitor dispoziții ale Convenției Nr. 102 este adesea interpretată ca fiind părtinitoare pe criteriu de gen. Este necesară o soluție pragmatică, care să permită interpretarea sa într-un mod sensibil la dimensiunea de gen fără revizuirea instrumentului însuși sau slăbirea nivelurilor prescrise de protecție și acoperire a populației. Acest lucru poate facilita ratificările ulterioare de către un număr de state membre.

31. Pentru a obține sprijinul reînnoit pentru oferirea a cel puțin nivelului de bază de securitate socială prin stabilirea nivelurilor minime de protecție socială, este necesară o Recomandare care să completeze standardele existente care să ofere o orientare flexibilă, dar semnificativă pentru statele membre în elaborarea nivelurilor minime de protecție socială în cadrul sistemelor complete de securitate socială, adaptate la circumstanțele naționale și nivelurile de dezvoltare. O astfel de recomandare ar trebui să aibă un caracter promoțional, receptiv la dimensiunea de gen și să permită implementarea flexibilă de către toate statele membre, folosind metode diferite și în conformitate cu necesitățile și resursele proprii și în funcție de cadrul lor de timp pentru implementare progresivă. Elementele unei posibile Recomandări privind Nivelurile Minime de Protecție Socială sunt prezentate în anexa la aceste concluzii.

Rolul guvernelor și al partenerilor sociali

32. Guvernelor le revine responsabilitatea primară pentru asigurarea accesului eficient la securitate socială pentru toți. Procesele eficiente de dialog social joacă un rol esențial în formularea, implementarea și monitorizarea politicilor de securitate socială și asigurarea unei bune guvernări a sistemelor naționale de securitate socială.

33. Guvernele statelor membre ar trebui să ia în considerație și / sau să efectueze următoarele:

- (a) asumarea deplină a responsabilității pentru securitatea socială, oferind un cadru adecvat de politici, juridic și instituțional mecanisme de guvernare și gestionare eficiente, inclusiv un cadru juridic pentru a asigura și proteja informațiile private individuale conținute în sistemele lor de date cu privire la securitate socială;
- (b) promovarea coerenței politicilor de securitate socială cu politici de ocupare a forței de muncă, politici macroeconomice, precum și alte politici sociale, într-un cadru de muncă decentă, în special în ceea ce privește promovarea formalizării progresive a ocupării forței de muncă și acordarea de sprijin pentru angajare în muncă productivă;
- (c) elaborarea unei strategii naționale bidimensionale de extindere a securității sociale, printr-un proces de consultare socială bazat pe dialog, care identifică lacunele în nivelurile dorite de securitate socială și caută să elimine aceste lacune într-un mod coordonat și planificat pe o perioadă de timp în vederea elaborării nivelurilor minime de protecție socială și elaborarea sistemelor complexe de securitate socială;
- (d) asigurarea faptului că politicile de securitate socială iau în considerație rolurile femeilor și bărbaților în legătură cu responsabilitățile privind angajarea în câmpul muncii și îngrijire, promovează egalitatea de gen, oferă protecția maternității și sprijină emanciparea femeilor prin măsuri care să asigure rezultate echitabile pentru femei;
- (e) asigurarea faptului că politicile de securitate socială abordează necesitățile femeilor, bărbaților și copiilor la toate etapele ciclului de viață și în zonele urbane și rurale, precum și necesitățile specifice ale grupurilor vulnerabile, inclusiv ale persoanelor indigene, minorităților, lucrătorilor migranți, persoanelor cu dizabilități, persoanelor care trăiesc cu HIV și SIDA, orfanilor și copiilor vulnerabili;

- (f) consolidarea sistemelor de inspecție a muncii și securității sociale pentru a îmbunătăți conformitatea cu legislația privind securitatea socială și profesională și legislația privind protecția sănătății și consolidarea potențialului preventiv al acestora, prin promovarea unei culturi a siguranței și a sănătății;
- (g) încheierea unor acorduri bilaterale, regionale sau multilaterale pentru asigurarea egalității de tratament în materie de securitate socială, precum și accesul la și păstrarea și / sau portabilitatea drepturilor de securitate socială pentru lucrătorii migranți care urmează să fie acoperite de astfel de acorduri;
- (h) asigurarea sustenabilității financiare, fiscale și economice a sistemelor de securitate socială, prin politici adecvate și diferite mecanisme de finanțare, elaborate în consultare cu sau de către partenerii sociali, după caz;
- (i) echilibrarea, cu participarea partenerilor sociali, a adecvării economice și sociale în sistemele publice și private de securitate socială pe termen mai lung;
- (j) implicarea în relații cu partenerii sociali și promovarea dialogului social eficient pentru a defini cele mai adecvate politici naționale de securitate socială și termene pentru punerea lor în aplicare progresivă;
- (k) implementarea pe deplin a prevederilor Convenție Nr. 102 și altor Convenții actualizate ale OIM referitoare la securitate socială, precum și întreprinderea măsurilor în vederea ratificării acestor Convenții;
- (l) contribuții la schimbul de informații, experiență și expertiză privind politicile și practicile de securitate socială între statele membre și cu OIM.

34. Organizațiile patronale și sindicale ar trebui să analizeze și / sau să efectueze următoarele:

- (a) sensibilizarea populației și obținerea sprijinului public pentru securitate socială între membrii lor și publicul larg, inclusiv cu privire la standardele de securitate socială ale OIM;
- (b) participare activă la procesele de dialog social care vizează proiectarea, implementarea și monitorizarea strategiilor și politicilor naționale de securitate socială pentru a răspunde necesităților și capacităților în schimbare ale lucrătorilor și ale întreprinderilor;
- (c) contribuție la elaborarea de soluții inovatoare, inclusiv a celor care ar putea aborda șocurile economice, schimbările structurale și durabilitatea, inclusiv prin negocieri colective;

- (d) participare la dialogul politic care vizează stabilirea unor niveluri minime de protecție socială;
- (e) elaborarea în comun a inițiativelor de susținere a tranziției la angajare formală în câmpul muncii și întreprinderi formale;
- (f) sprijinirea elaborării de standarde de bună performanță și responsabilitate pentru funcționarea eficientă și durabilă a sistemelor naționale de securitate socială generală;
- (g) participare activă la guvernarea instituțiilor de securitate socială, pentru a asigura reprezentarea eficientă a persoanelor protejate și a contribuabililor;
- (h) acordarea de asistență lucrătorilor și angajatorilor în interacțiunile lor cu instituțiile de securitate socială, asigurarea colectării contribuțiilor corespunzătoare și acordarea de beneficii;
- (i) colaborare cu Guvernul și OIM în promovarea ratificării și implementării efective a Convenției Nr. 102.

Rolul OIM și monitorizarea

35. Conferința invită Biroul Internațional al Muncii, în contextul Campaniei Globale pentru Securitate Socială și Acoperire pentru Toți să:

- (a) asiste statele membre, inclusiv prin intermediul programelor naționale privind munca decentă și servicii de consultanță tehnică corespunzătoare, în susținerea proiectării și implementării strategiilor naționale bidimensionale de extindere a acoperirii cu securitate socială, inclusiv prin niveluri minime de protecție socială, în contextul unor cadre mai largi de politici naționale sociale și economice;
- (b) asiste statele membre în elaborarea și îmbunătățirea sistemelor de guvernare, gestionare și livrare eficientă a schemelor de securitate socială și să evalueze în mod regulat impactul, viabilitatea și durabilitatea politicilor de securitate socială;
- (c) consolideze în continuare capacitățile statelor membre de a proiecta, implementa și monitoriza sistemele de securitate socială, receptive la provocări, inclusiv schimbarea tendințelor demografice și de migrație și asigurarea funcționării corespunzătoare a acestora;
- (d) susțină stabilirea de acorduri bilaterale și multilaterale pentru a oferi securitate socială pentru lucrătorii migranți și familiile acestora;

- (e) consolideze rolul de lider al OIM în promovarea nivelurilor minime de protecție socială la nivel internațional și național, cu participarea părților interesate și în parteneriat cu alte organizații internaționale;
- (f) sprijine elaborarea cadrelor și politicilor macroeconomice, inclusiv măsurilor de activare, care să favorizeze crearea de locuri de muncă de calitate și durabile și sisteme eficiente de securitate socială;
- (g) sprijine statele membre în formularea și punerea în aplicare, în consultare cu organizațiile angajatorilor și lucrătorilor, a politicilor naționale care vizează facilitarea tranziției progresive de la economie informală la economia formală;
- (h) să promoveze, la nivel național și internațional, dialogul social și rolul partenerilor sociali în elaborarea, guvernarea și implementarea securității sociale cuprinzătoare și durabile pentru toți;
- (i) să depună eforturi speciale pentru consolidarea capacităților și instruirea partenerilor sociali cu privire la standardele de securitate socială ale OIM, consolidând astfel rolul dialogului social referitor la modul de implementare a standardelor;
- (j) consolideze capacitățile partenerilor sociali de a se angaja în dialogul politic și guvernarea securității sociale la nivel național, prin elaborarea în continuare a programelor de formare profesională adecvate, asistență tehnică și alte mijloace;
- (k) extindă asistența pentru părțile implicate în creșterea gradului de conștientizare și înțelegerea standardelor de securitate socială ale OIM și implementarea acestora, elaborarea de politici pentru a depăși obstacolele din calea ratificării și întreprinderea de inițiative inovatoare pentru promovarea Convențiilor actualizate ale OIM privind securitatea socială, în special Convenția Nr. 102;
- (l) să elaboreze, în colaborare cu componentele OIM, un ghid privind bunele practici de securitate socială, care să ofere statelor membre orientări practice și obiective de referință pentru evaluarea și sporirea prevederilor naționale referitoare la protecție socială, inclusiv managementul general și financiar al securității sociale, elaborarea prestațiilor sociale și buna guvernare;
- (m) să consolideze capacitățile de cercetare ale Biroului Internațional al Muncii, în special în ceea ce privește analiza politicilor și practicilor naționale de securitate socială, elaborarea instrumentelor de evaluare a performanței

- și producerea de statistici fiabile, precum și asigurarea calității ridicate și vizibilității pentru a ajuta guvernele și Partenerii sociali să ia decizii în cunoștință de cauză;
- (n) să faciliteze schimbul de experiență și de bune practici, transferul de cunoștințe și de comun acord, transferul de tehnologii între statele membre, inclusiv promovarea schimbului sud-sud și triunghiular de experiență și expertiză;
 - (o) să faciliteze implementarea mandatului OIM privind protecția socială, prin îmbunătățirea coerenței politicilor internaționale, a eficacității și eficienței, inclusiv prin coordonarea programelor și activităților sale și aprofundarea colaborării cu sistemul ONU, FMI, Banca Mondială, băncile regionale de dezvoltare, OCDE, Comisia Europeană și alte organizații regionale, ISSA și organizațiile societății civile. Această colaborare este crucială la nivel național prin inițiative conduse de către țări;
 - (p) să consolideze cooperarea cu ISSA și alte asociații naționale și internaționale de securitate socială, precum și organizațiile membre ale acestora, în ceea ce privește schimbul de informații și mobilizarea de expertiză pentru a sprijini operațiunile tehnice ale OIM;
 - (q) să integreze în mod proactiv și consecvent dimensiunea de gen în toate activitățile de mai sus, pentru a promova egalitatea de gen.

36. Conferința solicită Directorului General să ia în considerație aceste concluzii în elaborarea programului viitor și a propunerilor de buget și să faciliteze identificarea de surse extrabugetare, inclusiv Conturi Bugetare Suplimentare..

37. Conferința invită organismul de conducere să plaseze discuția privind posibila Recomandare menționată în punctul 31 pe ordinea de zi a Sesiunii a 101-a Conferinței Internaționale a Muncii în 2012.

38. Conferința invită organismul de conducere să ia în considerație, având în vedere Rezoluția privind egalitatea de gen și utilizarea limbajului în texte juridice ale OIM, problema limbajului sensibil la dimensiunea de gen în standardele OIM cu privire la securitate să raporteze în acest sens Conferinței la o sesiune ulterioară.

39. Conferința solicită Directorului General să pregătească un plan de acțiune pentru implementarea altor recomandări ale acestor concluzii și a rezultatului discuțiilor din cadrul Comitetului pentru Aplicarea Standardelor și solicită organismului de conducere să ia în considerație acest plan în Sesiunea sa 312 din noiembrie 201.

13. Din ILO: Procesul verbal al dezbaterilor, op. cit, Nr. 24., p. 66. Disponibil pe: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/—ed_norm/—relconf/documents/meetingdocument/wcms_162049.pdf.

14. Ibid. pp. 67–78.

15. Standardele OIM privind securitatea socială considerate actuale de către Consiliul de Conducere al OIM sunt: Convenția privind Securitatea Socială (Standarde minime), 1952 (Nr. 102); Convenția privind Tratatamentul Egal (Securitatea Socială), 1962 (Nr. 118); Convenția privind indemnizațiile pentru accidente de muncă, 1964 [Anexa I modificată în 1980] (Nr. 121); Convenția privind pensiile de invaliditate, limita de vârstă și pensia pentru urmași, 1967 (Nr. 128); Convenția privind Asistența medicală și indemnizațiile pentru cazuri de boală, 1969 (Nr. 130); Convenția privind Menținerea Drepturilor la Securitate Socială, 1982 (Nr. 157); Convenția privind Promovarea Ocupării Forței de Muncă și Protecția împotriva Șomajului, 1988 (Nr. 168), precum și Convenția privind Protecția Maternității, 2000 (Nr. 183).

Anexa

Elementele unei posibile Recomandări privind Nivelurile Minime de Protecție Socială¹⁶

1. Contextul general

A1. Fiecare persoană ca un membru al societății are dreptul la securitate socială, așa cum prevede Declarația Universală a Drepturilor Omului, articolul 22. Securitatea socială este o necesitate socială și economică, o condiție a dezvoltării sociale și economice, precum și un element al muncii decente pentru toate femeile și bărbații. Aceasta poate aduce o contribuție majoră la realizarea Obiectivelor și Țintelor de Dezvoltare ale Mileniului.

2. Obiectivele

A2. Recomandarea se va concentra pe extinderea ariei de acoperire la grupuri mai largi de populație (extinderea acoperirii pe orizontală), sprijinind astfel implementarea nivelurilor naționale minime de protecție socială. În ceea ce privește asigurarea progresivă a nivelurilor mai înalte de protecție (extinderea acoperirii pe verticală), Recomandarea ar încuraja statele membre să ratifice, iar cele care au ratificat să asigure implementarea eficientă a Convenției privind Securitatea Socială (Standarde Minime), 1952 (Nr. 102) și a altor Convenții actuale ale OIM privind securitatea socială.

A3. Obiectivul recomandării ar fi de a oferi orientări statelor membre pentru elaborarea unei strategii de extindere a securității sociale compatibile cu, și de susținere a strategiilor privind politici naționale sociale, economice și de ocupare a forței de muncă și să tindă în special spre reducerea sărăciei și formalizarea angajării informale în câmpul muncii.

3. Principii pentru implementare

A4. Extinderea securității sociale ar trebui să fie condusă de țări și să fie receptivă la necesitățile, prioritățile și resursele naționale. Pentru a sprijini statele membre în îndeplinirea acestei sarcini, Recomandarea ar specifica un număr de principii pentru proiectarea și implementarea strategiilor naționale de extindere a securității sociale de extindere, în conformitate cu concluziile acestui comitet.

4. Domeniul de aplicare a instrumentului

A5. Recomandarea ar trebui să încurajeze statele membre să elaboreze, printr-un proces de dialog social național eficient, o strategie de securitate socială, care să identifice lacunele în atingerea unor niveluri de protecție urmărite la nivel național și să încerce să elimine aceste lacune și să construiască un sistem complex de securitate socială într-un mod coordonat și planificat într-o anumită perioadă de timp, acordând atenția cuvenită lucrătorilor din economia informală.

A6. Dimensiunea orizontală a strategiei de extindere a securității sociale ar trebui să prioritizeze implementarea nivelurilor minime de protecție socială, care ar consta din patru garanții minime de securitate socială, adică nivelurile minime definite la nivel național de siguranță a veniturilor la vârsta copilăriei, la vârsta activă și în etate, precum și acces la îngrijiri medicale esențiale etc. Aceste garanții stabilesc niveluri minime de protecție la care ar trebui să aibă acces la nevoie toți membrii societății. Concentrându-se pe rezultatele obținute, aceste garanții nu prescriu forme specifice de beneficii, mecanisme de finanțare sau organizarea prestării beneficiilor.

A7. Recomandarea ar putea încuraja Statele membre să elimine lacunele de acoperire a grupurilor de populație cu capacitate de contribuire prin scheme contributive. Aceasta ar încuraja statele membre să ratifice Convențiile actuale ale OIM cu privire la securitate socială cât mai devreme posibil în procesele naționale de dezvoltare socială și economică, precum și să asigure implementarea efectivă a acestora.

A8. Recomandarea ar trebui să încurajeze statele membre să stabilească mecanisme adecvate pentru monitorizarea extinderii securității sociale și implementarea garanțiilor naționale de bază de securitate socială. De asemenea, aceasta ar putea să invite statele membre să stabilească mecanisme eficiente, bazate pe dialog social național, de extindere în continuare a acoperirii cu securitate socială în baza Convenției Nr. 102 și altor Convenții actuale și să elaboreze sisteme complexe de securitate socială, în conformitate cu necesitățile sociale naționale și capacitățile economice și fiscale.

16. ILO: Conferința Internațională a Muncii, Procesul Verbal al Dezbaterilor, Nr. 24., p. 78.

Partea a II-a

Recomandarea privind nivelurile naționale minime de protecție socială (Recomandarea privind nivelurile minime de protecție socială), 2012 (Nr. 202)¹⁷

CONFERINȚA INTERNAȚIONALĂ A MUNCII

Recomandarea 202

RECOMANDARE PRIVIND NIVELURILE NAȚIONALE MINIME DE PROTECȚIE SOCIALĂ

Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii,

Convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și întrunită în sesiunea 101 la 30 mai 2012, și

Reafirmând că dreptul la securitate socială este un drept al omului, și

Reafirmând că dreptul la securitate socială, împreună cu promovarea ocupării forței de muncă, este o necesitate economică și socială pentru dezvoltare și progres și

Recunoscând că securitatea socială este un instrument important pentru prevenirea și reducerea sărăciei, inegalității, a excluziunii sociale și insecurității; promovarea egalității de șanse și de gen și a egalității rasiale, precum și ca un mijloc de a sprijini tranziția de la angajare informală la angajare formală și

Având în vedere că securitatea socială este o investiție în oameni, care le permite să se adapteze la schimbări în economie și pe piața muncii și că sistemele de securitate socială acționează în calitate de stabilizatori sociali și economici automați care ajută la stimularea cererii agregate în perioade de criză și dincolo și sprijină tranziția către o economie mai durabilă și

Având în vedere că prioritizarea politicilor care vizează creșterea durabilă pe termen lung asociată cu incluziune socială ajută la depășirea sărăciei

extreme și reduce inegalitățile sociale și diferențele în cadrul și între regiuni, și

Recunoscând faptul că tranziția la angajare formală și crearea unor sisteme sustenabile de securitate socială se sprijină reciproc, și

Reamintind că Declarația de la Philadelphia recunoaște obligația solemnă a Organizației Internaționale a Muncii de a contribui la „realizarea extinderii măsurilor de securitate socială pentru a oferi un venit de bază pentru toți care au nevoie de o astfel de protecție și îngrijiri medicale complete”, și

Având în vedere Declarația Universală a Drepturilor Omului, în special articolele 22 și 25, precum și Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, în special articolele 9, 11 și 12, și

Având în vedere Standardele OIM privind securitatea socială, în special Convenția privind Securitatea Socială (Standarde minime), 1952 (Nr. 102), Recomandarea privind Siguranța Veniturilor, 1944 (Nr. 67) și Recomandarea privind Asistența Medicală, 1944 (Nr. 69) și observând că aceste standarde sunt relevante în continuare și continuă să fie referințe importante pentru sistemele de securitate socială, precum și

Reamintind că Declarația OIM privind justiția socială pentru o globalizare echitabilă recunoaște că „angajamentele și eforturile membrilor și organizației de a implementa mandatul constituțional al OIM, inclusiv prin intermediul standardelor internaționale de muncă, precum și de a plasa ocuparea forței de muncă depline și productive și munca decentă în centrul politicilor economice și sociale trebuie să se bazeze pe ... (ii) elaborarea și consolidarea măsurilor de protecție socială ... care sunt durabile și adaptate circumstanțelor naționale, inclusiv ... extinderea securității sociale pentru toți”, și

Având în vedere rezoluția și concluziile privind discuția recurentă privind protecția socială (securitate socială), adoptată de Conferința Internațională a Muncii, la Sesiunea 100 (2011), care recunosc necesitatea unei Recomandări care să vină în completarea standardelor existente ale OIM cu privire la securitate socială și să ofere orientări Țărilor membre pentru elaborarea nivelurilor minime de protecție socială adaptate la circumstanțele naționale și nivelurile de dezvoltare, ca parte a sistemelor complete de securitate socială, precum și Luând decizia de a adopta anumite propuneri cu privire la nivelurile de protecție socială, incluse în punctul 4 al ordinei de zi a sesiunii, și

Stabilind că aceste propuneri vor lua forma unei Recomandări;

adoptă în această a paisprezecea zi a lunii iunie a anului două mii doisprezece următoarea Recomandare, care poate fi citată ca Recomandarea privind Nivelurile Minime de Protecție Socială, 2012.

I. OBIECTIVE, DOMENIU DE APLICARE ȘI PRINCIPII

1. Prezenta Recomandare oferă îndrumări Statelor Membre în:
 - (a) stabilirea și menținerea nivelurilor minime de protecție socială ca element fundamental al sistemelor naționale de securitate socială și
 - (b) implementarea nivelurilor minime de protecție socială în cadrul strategiilor de extindere a securității sociale care să asigure progresiv niveluri mai ridicate de securitate socială pentru cât mai mulți oameni posibil, în conformitate cu standardele OIM de securitate socială.
2. În sensul prezentei Recomandări, nivelurile minime de protecții sociale sunt seturi de garanții sociale de bază definite la nivel național, care asigură protecția menită să prevină sau să atenueze sărăcia, vulnerabilitatea și excluderea socială.
3. Recunoscând responsabilitatea generală și primară a statului în punerea în aplicare a prezentei Recomandări, Membrii ar trebui să aplice următoarele principii:
 - (a) universalitatea protecției, în baza solidarității sociale;
 - (b) dreptul la prestații prevăzute de legislația națională;
 - (c) caracterul adecvat și previzibil al prestațiilor;
 - (d) non-discriminare, egalitate de gen și receptivitate la necesitățile speciale;
 - (e) incluziune socială, inclusiv a persoanelor angajate în economia informală;
 - (f) respectarea drepturilor și a demnității persoanelor care intră sub incidența garanțiilor de securitate socială;
 - (g) realizare progresivă, inclusiv prin stabilirea țintelor și termenelor;
 - (h) solidaritate în finanțare, încercând în același timp să se obțină un echilibru optim între responsabilitățile și interesele în rândul celor care finanțează și beneficiază de sistemele de securitate socială;

- (i) luarea în considerare a diversității de metode și abordări, inclusiv a mecanismelor de finanțare și sistemelor de livrare;
- (j) gestionarea și administrarea financiară transparentă, responsabilă și solidă;
- (k) durabilitatea financiară, fiscală și economică, cu atenție cuvenită față de justiție socială și echitate;
- (l) coerența cu politicile sociale, economice și ocupaționale;
- (m) coerență la nivelul instituțiilor responsabile pentru protecție socială;
- (n) servicii publice de înaltă calitate, care îmbunătățesc livrarea sistemelor de securitate socială;
- (o) eficiența și accesibilitatea procedurilor de contestări și recurs;
- (p) monitorizarea periodică a implementării și evaluarea periodică;
- (q) respect deplin pentru negociere colectivă și libertatea de asociere pentru toți lucrătorii; și
- (r) participarea tripartită cu organizațiile care reprezintă interesele angajatorilor și lucrătorilor, precum și consultarea cu alte organizații relevante și reprezentative ale persoanelor în cauză.

II. NIVELURILE NAȚIONALE MINIME DE PROTECȚIE SOCIALĂ

4. Statele membre ar trebui, în conformitate cu circumstanțele naționale, să stabilească cât mai repede posibil și să mențină nivele minime de protecție socială, care cuprind garanții de securitate socială de bază. Garanțiile ar trebui să asigure cel puțin faptul că, pe durata ciclului de viață, toți oamenii care au nevoie de acest lucru au acces la îngrijiri medicale esențiale și siguranța privind venitul de bază, care împreună asigură acces efectiv la bunuri și servicii definite ca fiind necesare la nivel național.

5. Nivelurile minime de protecție socială menționate în Alineatul 4 ar trebui să cuprindă cel puțin următoarele patru garanții de securitate socială:

- (a) acces la un set definit la nivel național de bunuri și servicii, printre care îngrijiri medicale de bază, inclusiv serviciile de maternitate, în conformitate cu criteriile de disponibilitate, accesibilitate, acceptabilitate și calitate;
- (b) securitatea veniturii de bază pentru copii, cel puțin la nivel minim definit la nivel național, asigurarea accesului la nutriție, educație, îngrijire și orice alte bunuri și servicii necesare;

- (c) siguranța venitului de bază, cel puțin la nivel minim definit național, pentru persoanele în vârstă activă care nu au posibilitatea să câștige venituri suficiente, în special în caz de boală, șomaj, maternitate și dizabilitate; și
- (d) siguranța venitului de bază, cel puțin la nivel minim definit național, pentru persoanele în etate.

6. Sub rezerva obligațiilor lor internaționale existente, Statele membre ar trebui să ofere garanțiile de bază de securitate socială prevăzute în prezenta recomandare cel puțin tuturor rezidenților și copiilor, în conformitate cu legislația și reglementările naționale.

7. Garanțiile de bază de securitate socială ar trebui să fie stabilite prin lege. Legile și regulamentele naționale ar trebui să precizeze gama, condițiile de calificare și nivelurile de beneficii referitoare la aceste garanții. De asemenea, este necesar să se specifice proceduri imparțiale, transparente, eficiente, simple, rapide, accesibile și ieftine de plângere și recurs. Accesul la procedurile de plângere și de recurs trebuie să fie gratuit pentru solicitant. Ar trebui să existe sisteme care contribuie la creșterea gradului de conformitate cu cadrele juridice naționale.

8. La definirea garanțiilor fundamentale de securitate socială, Statele Membre ar trebui să țină cont de următoarele:

- (a) persoanele care au nevoie de îngrijire medicală nu ar trebui să se confruntă cu greutăți și un risc crescut de sărăcie ca urmare a consecințelor financiare ale apelării la sistemul de asistență medicală. De asemenea, se va preciza posibilitatea asigurării îngrijirilor medicale gratuite prenatale și postnatale pentru persoanele cele mai vulnerabile;
- (b) asigurarea venitului de bază trebuie să permită viața în demnitate. Nivelurile minime ale venitului definite la nivel național ar trebui să corespundă valorii monetare a unui număr de bunuri și servicii necesare, liniilor naționale de sărăcie, pragurilor de venit pentru asistență socială sau altor praguri comparabile stabilite de lege sau practica națională, și pot ține seama de diferențele regionale;
- (c) nivelurile de garanții de securitate socială de bază ar trebui să fie revizuite periodic printr-o procedură transparentă, stabilită de legislația națională, regulamente sau practică, după caz; și
- (d) în ceea ce privește stabilirea și revizuirea nivelurilor acestor garanții, ar trebui asigurată participarea tripartită a organizațiilor reprezentative ale

angajatorilor și lucrătorilor, precum și consultarea cu alte organizații relevante și reprezentative ale persoanelor în cauză.

9.(1) În asigurarea garanțiilor de securitate socială de bază, Statele Membre ar trebui să ia în considerare abordări diferite în vederea implementării combinației cele mai eficiente și eficace a beneficiilor și schemelor în contextul național.

(2) Beneficiile pot include alocațiile pentru copii și familie, indemnizațiile de sănătate și pentru îngrijiri medicale, indemnizații de maternitate, pensii de invaliditate, pensii pentru limită de vârstă, pensii de urmaș, ajutoare de șomaj și garanții privind angajare în câmpul muncii, indemnizații în caz de accident de muncă, precum și orice alte beneficii sociale în numerar sau în natură.

(3) Schemele care acordă astfel de beneficii sociale pot include scheme universale de beneficii, scheme de asigurări sociale, scheme de asistență socială, sistemele de impozit pe venit negativ, scheme publice de ocupare a forței de muncă și sistemele de sprijin pentru angajare în câmpul muncii.

10. În proiectarea și implementarea pragurilor naționale de protecție socială, Statele Membre ar trebui:

- (a) să combine măsuri preventive, de promovare și active, beneficii și servicii sociale;
- (b) să promoveze activității de producție economică și ocupare a forței de muncă în sectoare formale prin abordarea politicilor care includ achiziții publice, subvenții de stat, inspecția muncii, politicile pieței forței de muncă și stimulente fiscale și care promovează educația, formarea profesională, competențele productive și șansele de angajare; și
- (c) să asigure coordonarea cu alte politici care să sporească ocuparea forței de muncă în sectoarele formale, generarea de venituri, educație, alfabetizare, formare profesională, aptitudini și șanse de angajare, care reduc precaritatea și care promovează munca sigură, antreprenoriatul și întreprinderi durabile într-un cadru de muncă decentă

11.(1) Statele membre ar trebui să ia în considerație o varietate de metode diferite de a mobiliza resursele necesare pentru a asigura durabilitatea financiară, fiscală și economică a nivelurilor naționale minime de protecție socială, ținând cont de capacitățile contributive ale diferitelor grupuri de populație. Aceste metode pot include, individual sau în combinație, aplicarea efectivă

a obligațiilor fiscale și a contribuțiilor, reprioritizarea cheltuielilor sau o bază mai largă și suficient de progresivă a veniturilor.

(2) În aplicarea acestor metode, Membrii ar trebui să analizeze necesitatea de implementare a măsurilor de prevenire a fraudei, a evaziunii fiscale și neachitării contribuțiilor.

12. Nivelurile minime naționale de protecție socială ar trebui să fie finanțate din resurse naționale. Membrii ale căror capacități economice și fiscale sunt insuficiente pentru implementarea garanțiilor pot solicita cooperarea internațională și sprijinul care completează eforturile proprii.

III. STRATEGIILE NAȚIONALE PENTRU EXTINDEREA SECURITĂȚII SOCIALE

13.(1) Statele Membrii ar trebui să formuleze și să implementeze strategii de extindere a securității sociale în baza consultărilor naționale prin intermediul unui dialog social eficient și participării sociale. Strategiile naționale ar trebui să:

- (a) acorde prioritate implementării nivelurilor minime de protecție socială, ca un punct de plecare pentru țările care nu au un nivel minim de garanții de securitate socială, precum și ca un element fundamental al sistemelor lor naționale de securitate socială, precum; și
- (b) să încerce să ofere niveluri mai ridicate de protecție pentru cât mai mulți oameni posibil, reflectând capacitățile economice și fiscale ale Membriilor, și cât mai curând posibil.

(2) În acest scop, Membrii trebuie să elaboreze și să mențină în mod progresiv sisteme cuprinzătoare și adecvate de securitate socială coerente cu obiectivele politicii naționale și să încerce să-și coordoneze politicile de securitate socială cu alte politici publice.

14. În formularea și implementarea strategiilor naționale de extindere a securității sociale, Membrii ar trebui să:

- (a) stabilească obiective care reflectă prioritățile naționale;
- (b) să identifice lacunele în, și barierele în calea protecției;
- (c) să încerce să elimine lacunele în materie de protecție prin scheme adecvate și coordonate în mod eficient, de tip contributiv sau necontributiv, sau ambele, inclusiv prin extinderea schemelor existente contributive asupra tuturor persoanelor vizate cu capacitate contributivă;

- (d) să completeze securitate socială cu politicile active în domeniul pieței forței de muncă, inclusiv formare profesională sau alte măsuri, după caz;
- (e) să specifice cerințele financiare și resursele, precum și intervalul de timp și consecutivitatea pentru realizarea progresivă a obiectivelor; și
- (f) să sensibilizeze populația cu privire la nivelurile minime de protecție socială și strategiile de extindere și să întreprindă programe de informare, inclusiv prin intermediul dialogului social.

15. Strategiile de extindere a securității sociale ar trebui să se aplice pentru persoanele angajate atât în economia formală, cât și cea informală și să sprijine creșterea nivelului de ocupare a forței de muncă în economia formală și reducerea informalității, și ar trebui să fie în corespundere și să conducă la implementarea planurilor de dezvoltare socială, economică și ecologică a Membrilor.

16. Strategiile de extindere a securității sociale ar trebui să asigure sprijin pentru grupurile dezavantajate și persoanele cu necesități speciale.

17. În elaborarea sistemelor de securitate socială cuprinzătoare care reflectă obiectivele naționale, prioritățile și capacitățile economice și fiscale, Membrii trebuie să urmărească atingerea gamei și nivelurilor de beneficii stabilite în Convenția privind Securitatea Socială (Standarde Minime), 1952 (Nr. 102) sau în alte Convenții și Recomandări OIM cu privire la securitate socială, care stabilesc standarde mai avansate.

18. Membrii ar trebui să ia în considerație ratificarea, cât mai curând, când o vor permite circumstanțele, a Convenției privind securitatea socială (standarde minime), 1952 (Nr. 102). De asemenea, Membrii ar trebui să ia în considerație ratificarea sau punerea în aplicare, după caz, a altor Convenții și Recomandări ale OIM care stabilesc standarde mai avansate.

IV. MONITORIZAREA

19. Membrii ar trebui să monitorizeze progresele înregistrate în implementarea nivelurilor minime de protecție socială și realizarea altor obiective ale strategiilor naționale corespunzătoare definite la nivel național, inclusiv participarea tripartită cu organizațiile care reprezintă interesele angajatorilor și lucrătorilor, precum și consultarea cu alte organizații relevante și reprezentative ale persoanelor în cauză.

20. Membrii ar trebui să convoace în mod regulat consultări naționale pentru a evalua progresul înregistrat și a discuta politicile pentru extinderea în continuare pe orizontală și verticală a securității sociale.

21. În scopul Paragrafului 19, Membrii ar trebui să colecteze, compileze, analizeze și publice în mod regulat un număr corespunzător de date de securitate socială, statistici și indicatori, defalcați, în special, pe criteriu de gen.

22. În elaborarea sau revizuirea conceptelor, definițiilor și metodologiei utilizate în producerea de date, statistici și indicatori cu privire la securitate socială, Membrii trebuie să ia în considerație orientările relevante oferite de Organizația Internațională a Muncii, în special, după caz, rezoluția privind dezvoltarea statisticilor de securitate socială adoptate de Conferința a IX-a Internațională a Statisticienilor Muncii.

23. Membrii ar trebui să stabilească un cadru juridic pentru a asigura și proteja informațiile private individuale conținute în sistemele lor de date cu privire la securitatea socială.

24.(1) Membrii sunt încurajați să facă schimb de informații, experiență și expertiză privind strategiile, politicile și practicile de securitate socială, între ele și cu Biroul Internațional al Muncii.

(2) În implementarea prezentei Recomandări, Membrii pot solicita asistență tehnică din partea Organizației Internaționale a Muncii și alte organizații internaționale relevante, în conformitate cu mandatele lor respective.

17. Disponibilă pe: <http://www.ilo.org/dyn/normlex/en>.

Partea a III-a

Rezoluția cu privire la eforturile de a face nivelurile minime de protecție socială o realitate națională în lumea întreagă¹⁸

Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii, reunită în Sesiunea 101, 2012,

După ce a adoptat Recomandarea privind Nivelurile Minime de Protecție Socială, 2012,

Recunoscând rolul crucial al protecției sociale în dezvoltarea socială și economică și, în special, în combaterea sărăciei, vulnerabilității, excluziunii sociale și realizarea muncii decente pentru toți,

1. Invită guvernele, angajatorii și lucrătorii să aplice pe deplin Recomandarea privind Nivelurile Minime de Protecție Socială de îndată ce circumstanțele naționale permit acest lucru;

2. Invită Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii să solicite Directorului General să implementeze, sub rezerva disponibilității resurselor, măsuri cost-eficiente care vizează:

- (a) promovarea, prin intermediul inițiativelor adecvate de sensibilizare, a implementării pe lard a Recomandării;
- (b) consolidarea capacității guvernelor și a organizațiilor patronale și sindicale pentru a le permite să elaboreze, să implementeze, să monitorizeze și să evalueze politicile și programele naționale privind pragurile naționale de protecție socială;
- (c) guvernele de susținere și organizațiile angajatorilor și angajaților în eforturile lor de implementare a pragurilor naționale de protecție socială prin:
 - facilitarea schimbului de cunoștințe, informații și bune practici în materie de protecție socială între Membri; și
 - cooperare tehnică și consiliere;
- (d) sprijinirea proceselor naționale de dialog privind proiectarea și implementarea nivelurilor minime de protecție socială și intensificarea cooperării și coordonării sprijinului pentru Statele Membre cu alte organizații

internaționale relevante patronale și sindicale, precum și alte organizații reprezentative relevante ale acestor persoane, pentru elaborarea strategiilor naționale de protecție socială.

18. Din ILO: *Procesul Verbal al Dezbaterilor* (Geneva, 2012), Nr. 14: Raportul Comitetului pentru nivelurile minime de protecție socială, p. 108. Disponibil pe: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_norm/---relconf/documents/meetingdocument/wcms_182950.pdf.

Referințe

Rapoartele prezentate la Conferința Internațională a Muncii și documentele adoptate de Conferință

Rezoluția și concluziile privind securitatea socială, Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 89, Geneva, 2001, în Procesul Verbal al Dezbaterilor (Geneva, 2001), Nr. 16: Raportul Comitetului pentru securitatea socială. Disponibili pe: <http://www.ilo.org/public/english/standards/relm/ilc/ilc89/pdf/pr-16.pdf>

Securitatea socială: Un nou consens (Geneva, 2001). Disponibil pe: <http://www.ilo.org/public/english/protection/seccoc/downloads/353sp1.pdf>

Securitatea socială pentru justiție socială și globalizare echitabilă: Discuții recurente privind protecția socială (securitate socială), în cadrul Declarației OIM privind justiția socială pentru o globalizare echitabilă, Raportul VI, Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 100, Geneva, 2011. Disponibil pe: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_norm/---relconf/documents/meetingdocument/wcms_152819.pdf

Rezoluția și concluziile cu privire la discuția recurentă privind protecția socială (securitate socială), Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 100, Geneva, 2011, în *Registrul de Proceduri* (Geneva, 2011), Nr. 24: Raportul Comitetului pentru discuții recurente privind protecția socială. Disponibili pe: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_norm/---relconf/documents/meetingdocument/wcms_157820.pdf

Nivelurile minime de protecție socială pentru justiție socială și o globalizare echitabilă, Raportul IV (1), Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 101, Geneva, 2012. Disponibil pe: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/0ed_norm/0relconf/documents/meetingdocument/wcms_160210.pdf

Nivelurile minime de protecție socială pentru justiție socială și o globalizare echitabilă, Raportul IV (2A), Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 101, Geneva, 2012. Disponibil pe: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_norm/---relconf/documents/meetingdocument/wcms_174694.pdf

Nivelurile minime de protecție socială pentru justiție socială și o globalizare echitabilă, Raportul IV (28), Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 101, Geneva, 2012. Disponibil pe: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_norm/---relconf/documents/meetingdocument/wcms_174637.pdf

Recomandarea privind nivelurile minime de protecție socială (Recomandarea privind nivelurile minime de protecție socială), 2012 (Nr. 202). Disponibil pe: http://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO:12100:P12100_INSTRUMENT_ID:3065524:NO

Rezoluția cu privire la eforturile de a face nivelurile minime de protecție socială o realitate națională în lumea întreagă. Conferința Internațională a Muncii, Sesiunea 101, Geneva, 2012, în *Registrul procedurilor* Nr. 14: Raportul Comitetului pentru nivelurile minime de protecție socială, (Geneva, 2012), p. 108. Disponibil pe: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_norm/---relconf/documents/meetingdocument/wcms_182950.pdf

Completare

Convenția privind standardele minime de securitate socială, 1952 (Nr. 102)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,

Convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, întrunită aici în cea de-a 35-a sa sesiune la 4 iunie 1952, și

Hotărând adoptarea anumitor propuneri cu privire la standardele minime de securitate socială, incluse la punctul cinci al ordinii de zi a sesiunii, și

Concluzionând că aceste propuneri vor îmbrăca forma unei Convenții internaționale,

adoptă la data de 28 iunie 1952 următoarea Convenție, care va fi denumită Convenția privind (Standardele Minime de) Securitate Socială, 1952:

PARTEA I. DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

1. În sensul acestei convenții:
 - (a) termenul “prescris” înseamnă determinat de sau în virtutea legislațiilor sau reglementărilor naționale;
 - (b) termenul “rezidență” înseamnă rezidența obișnuită pe teritoriul (statului) Membru, iar termenul “rezident” înseamnă o persoană rezidentă în mod obișnuit pe teritoriul statului membru;
 - (c) termenul “soție” înseamnă o soție aflată în întreținerea soțului său;
 - (d) termenul “văduvă” înseamnă o femeie care a fost în întreținerea soțului său la momentul decesului acestuia;
 - (e) termenul “copil” înseamnă un copil în vârstă de absolvire a studiilor școlare sau sub 15 ani, după cum este prevăzut;
 - (f) termenul “perioadă de calificare” înseamnă o perioadă de contribuție sau o perioadă de angajare sau o perioadă de rezidență sau o combinație a acestora, după cum este prevăzut.

2. În Articolele 10, 34 și 49 termenul “prestație” înseamnă fie prestație directă sub formă de îngrijire, fie o prestație indirectă constând din rambursarea cheltuielilor suportate de persoana în cauză.

Articolul 2

Fiecare (stat) Membru pentru care această convenție este în vigoare va:

(a) aplica:

- (i) partea I;
- (ii) cel puțin trei dintre părțile II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX și X, incluzând cel puțin una dintre părțile IV, V, VI, IX și X;
- (iii) dispozițiile corespunzătoare părților XI, XII și XIII;
- (iv) partea XIV;

(b) specifica în (documentul de) ratificare care sunt părțile de la II la X pentru care acceptă obligațiile ce decurg din convenție.

Articolul 3

1. Un Membru ale cărui economie și resurse medicale nu au atins un grad suficient de dezvoltare poate, dacă autoritatea competentă dorește și pe durata pe care consideră necesar, să își rezerve beneficiul, printr-o declarație anexată la (documentul de) ratificare, derogărilor temporare care figurează la articolele următoare: 9 d); 12 (2); 15 d); 18 (2); 21 c); 27 d); 33 b); 34 (3); 41 d); 48 c); 55 d) și 61 d).

2. Fiecare Membru care a făcut o declarație conform paragrafului 1 al prezentului articol trebuie, în raportul său anual cu privire la aplicarea prezentei convenții pe care trebuie să-l prezinte în virtutea articolului 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, să facă cunoscute toate derogările pentru care și-a rezervat beneficiul:

- (a) fie că motivele care au stat la baza acestora continuă să existe;
- (b) fie să renunță, începând de la o anumită dată, a se prevala de respectivele derogări.

Articolul 4

1. Fiecare Membru care a ratificat prezenta convenție poate, în continuare, notifica Directorului general al Biroului Internațional al Muncii acceptarea

obligațiilor ce decurg din convenție cu privire la una sau mai multe dintre părțile II până la X care nu au fost specificate în (documentul de) ratificare.

2. Angajamentele prevăzute la paragraful 1 al prezentului articol vor fi considerate ca parte integrantă a ratificării și vor produce efecte identice de la data notificării lor.

Articolul 5

Dacă, în vederea aplicării oricăreia dintre părțile II până la X ale prezentei convenții vizate în ratificarea sa, un Membru este obligat să protejeze categoriile prescrise de persoane care reprezintă în total cel puțin un procentaj determinat de salariați sau rezidenți, acest Membru trebuie să se asigure, înainte de aplicarea respectivei părți, că procentajul respectiv este atins.

Articolul 6

În vederea aplicării părților II, III, IV, V și VIII (cu privire la îngrijirile medicale), IX sau X ale prezentei convenții, un Membru poate lua în calcul protecția care rezultă din asigurările care, în virtutea legislației naționale, nu sunt obligatorii pentru persoanele protejate, dacă aceste asigurări:

- (a) sunt controlate de către autoritățile publice sau sunt administrate în comun, conform unor norme prescrise, de către patroni și lucrători;
- (b) acoperă o parte substanțială din persoanele ale căror câștiguri nu le depășesc pe cele ale unui lucrător calificat de sex masculin;
- (c) satisfac, împreună cu celelalte forme de protecție, unde este cazul, dispozițiile convenției care li se aplică.

PARTEA a II-a. ÎNGRIJIRI MEDICALE

Articolul 7

Fiecare Membru pentru care această parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate acordarea de prestații, în cazul în care starea acestora de sănătate necesită îngrijiri medicale cu caracter preventiv sau curativ, în conformitate cu următoarele articole ale acestei părți.

Articolul 8

Riscul acoperit trebuie să includă toate stările morbide, indiferent de cauză, fie că este vorba de graviditate, naștere și urmările acestora.

Articolul 9

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților, precum și consorții și copiii salariaților din aceste categorii;
- (b) fie categorii prescrise ale populației active, reprezentând în total cel puțin 20% din ansamblul rezidenților, precum și consorții și copiii membrilor acestor categorii;
- (c) fie categorii prescrise de rezidenți, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul rezidenților;
- (d) fie, dacă s-a întocmit o declarație în aplicarea articolului 3, categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale cu cel puțin 20 de angajați, precum și consorții și copiii salariaților din aceste categorii.

Articolul 10

1. Prestațiile trebuie să cuprindă cel puțin:

- (a) în caz de stare morbidă:
 - (i) îngrijiri din partea medicilor de medicină generală, inclusiv vizitele la domiciliu;
 - (ii) îngrijiri din partea medicilor specialiști date în spitale persoanelor spitalizate sau nespitalizate și îngrijiri din partea medicilor specialiști date în afara spitalelor;
 - (iii) furnizarea de produse farmaceutice esențiale prescrise de către medic sau de alt practician calificat;
 - (iv) spitalizare, atunci când aceasta este necesară.
- (b) în caz de graviditate, naștere sau urmări ale acestora:
 - (i) îngrijiri pre-natale, îngrijiri pe durata nașterii și îngrijiri post-natale date fie de către un medic fie de către o moașă calificată;
 - (ii) spitalizare, atunci când aceasta este necesară.

2. Beneficiarul sau susținătorului familiei acestuia poate fi obligat să participe la cheltuielile de îngrijiri medicale primite în caz de stare morbidă;

regulile relative la această participare trebuie stabilite de o astfel de manieră încât să nu antreneze dificultăți.

3. Prestațiile furnizate conform prezentului articol trebuie să tindă a menține, restabili sau ameliora sănătatea persoanei protejate, precum și aptitudinea acesteia de a munci și de a-și satisface nevoile personale.

4. Departamentele sau instituțiile guvernamentale care acordă prestații trebuie să încurajeze, prin toate mijloacele pe care le consideră adecvate, persoanele protejate să recurgă la serviciile generale de sănătate puse la dispoziția lor de către autoritățile publice sau de către alte organisme recunoscute de autoritățile publice.

Articolul 11

Prestațiile menționate al articolul 10 trebuie, pentru riscurile acoperite, să fie garantate cel puțin persoanelor protejate care au realizat sau al căror susținător de familie a realizat un stagiu (de asigurare) considerat necesar pentru evitarea abuzurilor.

Articolul 12

1. Prestațiile menționate al articolul 10 trebuie acordate pe întreaga durată a riscului acoperit, cu excepția că în cazul stării morbide durata prestațiilor poate fi limitată la 26 de săptămâni per caz; totodată, prestațiile medicale nu pot fi suspendate atâta timp cât se plătește o indemnizație de boală, putând fi adoptate dispoziții pentru creșterea limitei sus-menționate când este vorba de boli prevăzute de legislația națională pentru care se recunoaște necesitatea îngrijirilor prelungite.

2. Când a fost făcută o declarație în aplicarea articolului 3, durata prestațiilor poate fi limitată la 13 săptămâni per caz.

PARTEA a III-a. ÎNDEMNIZAȚII DE BOALĂ

Articolul 13

Fiecare Membru pentru care prezenta parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate indemnizațiile de boală, conform următoarelor articole ale acestei părți.

Articolul 14

Riscul acoperit trebuie să includă incapacitatea de muncă care rezultă dintr-o stare morbidă și antrenează suspendarea câștigurilor, așa cum este ea definită în legislația națională.

Articolul 15

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților;
- (b) fie categorii prescrise ale populației active, reprezentând în total cel puțin 20% din ansamblul rezidenților;
- (c) fie toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc limitele prescrise conform dispozițiilor articolului 67;
- (d) fie, dacă s-a făcut o declarație în aplicarea articolului 3, categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților din întreprinderile industriale cu cel puțin 20 de angajați.

Articolul 16

1. Atunci când sunt protejate categorii de salariați sau categorii ale populației active, prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată conform dispozițiilor fie ale articolului 65, fie ale articolului 66.

2. Atunci când sunt protejați toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc limitele prescrise, prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată conform dispozițiilor articolului 67.

Articolul 17

Prestația menționată la articolul la articolul 16 trebuie, pentru riscul acoperit, garantată cel puțin persoanelor protejate care au realizat un stagiu considerat necesar pentru evitarea abuzurilor.

Articolul 18

1. Prestația menționată la articolul 16 trebuie acordată pe întreaga durată a riscului, sub rezerva ca durata prestației să poată fi limitată la 26 de

săptămâni în caz de boală, cu posibilitatea de a nu acorda prestația pe durata primelor trei zile de la suspendarea câștigului.

2. Când s-a făcut o declarație în aplicarea articolului 3, durata prestației poate fi limitată:

- (a) fie la o perioadă astfel încât numărul total al zilelor pentru care se acordă indemnizația de boală în cursul unui an să nu fie inferior a de zece ori numărul mediu al persoanelor protejate pe durata aceluiași an;
- (b) fie la 13 săptămâni per caz de boală, cu posibilitatea de a nu acorda prestația pe durata primelor trei zile de la suspendarea câștigului.

PARTEA a IV-a. PRESTAȚII DE ȘOMAJ

Articolul 19

Fiecare Membru pentru care prezenta parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate acordarea prestațiilor de șomaj, conform următoarelor articole ale acestei părți.

Articolul 20

Riscul acoperit trebuie să includă suspendarea câștigului – așa cum este definită în legislația națională – datorată imposibilității obținerii unui loc de muncă convenabil în cazul unei persoane protejate capabilă și disponibilă pentru muncă.

Articolul 21

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților;
- (b) fie toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc limitele prescrise conform dispozițiilor articolului 67;
- (c) fie, dacă a fost făcută o declarație în aplicarea articolului 3, categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale cu cel puțin 20 de angajați.

Articolul 22

1. Când sunt protejate categorii de salariați, prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată conform fie dispozițiilor articolului 65, fie celor ale articolului 66.
2. Când sunt protejați toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc limitele prescrise, prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată conform prevederilor articolului 67.

Articolul 23

Prestația menționată la articolul 22 trebuie, pentru riscul acoperit, garantată cel puțin persoanelor protejate care au realizat un stagiu considerat necesar pentru evitarea abuzurilor.

Articolul 24

1. Prestația menționată la articolul 22 trebuie acordată pe întreaga durată a riscului, cu excepția că durată prestației poate fi limitată:
 - (a) când sunt protejate categorii de salariați, la 13 săptămâni în cursul unei perioade 12 luni;
 - (b) când sunt protejați toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc limite prescrise, la 26 de săptămâni în cursul unei perioade de 12 luni.
2. În cazul în care durata prestației este eșalonată, în virtutea legislației naționale, în concordanță cu durata de cotizare sau cu prestațiile primite anterior în cursul unei perioade prescrise, dispozițiile alineatului a) al paragrafului 1 vor fi considerate satisfăcute dacă durata medie a prestației comportă cel puțin 13 săptămâni în cursul unei perioade de 12 luni.
3. Prestația nu poate fi vărsată într-un interval de carență fixat la șapte zile pentru toate cazurile de suspendare a câștigului, numărându-se zilele de șomaj dinainte de și după un loc de muncă temporar care nu depășește o durată prescrisă considerată ca făcând parte din același caz de suspendare a câștigului.
4. Când este vorba de lucrătorii sezonieri, durata prestației și termenul de carență pot fi adaptate condițiilor de angajare.

PARTEA a v-a. PRESTAȚII DE BĂTRĂNEȚE

Articolul 25

Fiecare Membru pentru care prezenta parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate acordarea prestațiilor de bătrânețe, conform următoarelor articole ale acestei părți.

Articolul 26

1. Riscul acoperit va fi cel de supraviețuire peste o vârstă prescrisă.
2. Vârsta prescrisă nu va trebui să depășească 65 de ani. Totodată, o vârstă superioară acesteia va putea fi fixată de către autoritățile competente, avându-se în vedere capacitatea de muncă a persoanelor din țara respectivă.
3. Legislația națională va putea suspenda prestațiile dacă persoana care ar avea dreptul la aceasta exercită anumite activități prescrise sau va putea reduce prestațiile contributive atunci când câștigurile beneficiarului, celelalte resurse ale acestuia sau cele două cumulate depășesc o anumită sumă.

Articolul 27

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților;
- (b) fie categorii prescrise ale populației active, reprezentând în total cel puțin 20% din ansamblul rezidenților;
- (c) fie toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc niște limite prescrise conform dispozițiilor articolului 67;
- (d) fie, dacă a fost făcută o declarație în aplicarea articolului 3, categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale cu cel puțin 20 de angajați.

Articolul 28

Prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată după cum urmează:

- (a) fie conform dispozițiilor articolului 65, fie celor ale articolului 66, atunci când sunt protejate categorii de salariați sau categorii ale populației active;
- (b) fie conform dispozițiilor articolului 67, atunci când sunt protejați toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc limitele prescrise.

Articolul 29

1. Prestația menționată la articolul 28 trebuie, pentru riscul acoperit, să fie garantată cel puțin:

- (a) unei persoane care a realizat, înainte de survenirea riscului, conform unor reguli prescrise, un stagiul care poate consta fie din 30 de ani de cotizare sau de angajare, fie din 20 de rezidență;
- (a) când, în principiu, toate persoanele active sunt protejate, unei persoane protejate care a realizat un stagiul prescris de cotizare și în numele căreia au fost vărsate, în cursul perioadei active de viață, cotizații al căror număr mediu anual atinge o cifră prescrisă;

2. Atunci când acordarea prestației menționate la paragraful 1 este condiționată de realizarea unei perioade minime de cotizare sau de angajare, o prestație redusă trebuie garantată cel puțin:

- (a) unei persoane protejate care a realizat, înainte de survenirea riscului, conform unor reguli prescrise, un stagiul de 15 ani de cotizare sau de angajare;
- (b) când, în principiu, sunt protejate toate persoanele active, unei persoane protejate care a realizat un stagiul prescris de cotizare și în numele căreia a fost vărsată, în cursul perioadei active a vieții sale, jumătate din numărul mediu anual de cotizații prescrise la care se face referire în alineatul b) al paragrafului 1 al prezentului articol.

3. Dispozițiile paragrafului 1 al prezentului articol vor fi considerate satisfăcute atunci când o prestație calculată conform părții XI, dar după un procentaj inferior cu zece unități celui indicat în tabelul anexat părții respective pentru beneficiarul tip, este cel puțin garantată tuturor persoanelor protejate care au realizat, conform unor reguli prescrise, fie zece ani de cotizare sau de angajare, fie cinci ani de rezidență.

4. O reducere proporțională a procentajului indicat în tabelul anexat părții XI poate fi operată atunci când acest stagiul pentru prestație care corespunde procentajului redus este mai mare de zece ani de cotizare sau de

angajare, dar mai mic de 30 de ani de cotizare sau de angajare. Atunci când respectivul stagiou este mai mare de 15 ani, o prestație redusă va fi acordată conform paragrafului 2 al prezentului articol.

5. Atunci când acordarea prestației menționate la paragrafele 1, 3 sau ale prezentului articol este condiționată de realizarea unei perioade minime de cotizare sau de angajare, o prestație redusă trebuie garantată, în condițiile prescrise, unei persoane protejate care, doar datorită vârstei avansate pe care o atinsese în momentul intrării în vigoare a dispozițiilor care permite aplicarea prezentei părți a convenției, nu a putut îndeplini condițiile prescrise conform paragrafului 2 al prezentului articol, cu condiția ca o prestație conformă dispozițiilor paragrafelor 1, 3 sau 4 ale prezentului articol să nu fie acordată unei asemenea persoane la o vârstă mai înaintată decât vârsta normală.

Articolul 30

Prestațiile menționate la articolele 28 și 29 trebuie acordate pe întreaga durată a riscului.

PARTEA a VI-a. PRESTAȚII ÎN CAZ DE ACCIDENTE DE MUNCĂ ȘI DE BOLI PROFESIONALE

Articolul 31

Fiecare Membru pentru care prezenta parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate acordarea prestațiilor în caz de accidente de muncă și de boli profesionale, conform următoarelor articole ale acestei părți.

Articolul 32

În condițiile în care sunt datorate accidentelor de muncă sau bolilor profesionale, riscurile acoperite trebuie să includă:

- (a) starea morbidă;
- (b) incapacitatea de muncă rezultată dintr-o stare morbidă și care antrenează suspendarea câștigului, așa cum este aceasta definită în legislația națională;
- (c) pierderea totală sau parțială a capacității de a câștiga peste un anumit grad prescris, atunci când este probabil ca această pierdere totală sau

parțială va fi permanentă, sau diminuarea corespunzătoare a capacității fizice;

- (d) pierderea mijloacelor de existență a văduvei sau copiilor ca urmare a decesului susținătorului familiei; în cazul văduvei, dreptul la prestație poate fi condiționat prezumției, conform legislației naționale, că este incapabilă de a-și subvenționa propriile nevoi.

Articolul 33

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților și, pentru prestațiile la care se deschide dreptul prin decesul susținătorului familiei, de asemenea soții și copiii salariaților din aceste categorii;
- (b) fie, atunci când a fost făcută o declarație în aplicarea articolului 3, categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale cu cel puțin 20 de angajați și, pentru prestațiile la care se deschide dreptul prin decesul susținătorului familiei, de asemenea soții și copiii salariaților din aceste categorii.

Articolul 34

1. În ceea ce privește starea morbidă, prestațiile trebuie să includă îngrijirile medicale menționate la paragrafele 2 și 3 ale prezentului articol.

2. Îngrijirile medicale trebuie să cuprindă:

- (a) îngrijirile date de către medicii de medicină generală și specialiști persoanelor spitalizate sau nespitalizate, inclusiv vizitele la domiciliu;
- (b) îngrijirile dentare;
- (c) îngrijirile date de infirmieri, fie la domiciliu, fie într-un spital sau într-o altă instituție medicală;
- (d) întreținerea într-un spital, o casă de convalescență, un sanatoriu sau într-o altă instituție medicală;
- (e) furniturile dentare, farmaceutice și alte furnituri medicale sau chirurgicale, inclusiv aparatele de proteză și întreținerea acestora, precum și ochelarii;

(f) îngrijirile date de un membru de altă profesie recunoscută legal ca fiind conexă profesiei medicale, sub supravegherea unui medic sau a unui dentist.

3. Dacă a fost făcută o declarație în aplicarea articolului 3, îngrijirile medicale trebuie să includă cel puțin:

- (a) îngrijirile date de medici de medicină generală, inclusiv vizitele la domiciliu;
- (b) îngrijirile date de medicii specialiști în spitale persoanelor spitalizate sau nespitalizate și îngrijirile care pot fi date în afara spitalelor;
- (c) furnizarea de produse farmaceutice esențiale, prescrise de un medic sau de un alt practicant calificat;
- (d) spitalizarea, atunci când aceasta este necesară.

Articolul 35

1. Departamentele guvernamentale sau instituțiile însărcinate cu administrația îngrijirilor medicale trebuie să coopereze, când este oportun, cu serviciile generale de reeducare profesională, în vederea readaptării persoanelor cu capacitate (de muncă) diminuată unui loc de muncă adecvat.

2. Legislația națională poate autoriza respectivele departamente sau instituții să ia măsuri în vederea reeducării profesionale a persoanelor cu capacitate (de muncă) diminuată.

Articolul 36

1. În ceea ce privește capacitatea de muncă sau pierderea totală a capacității de a câștiga, atunci când este probabil că această pierdere va fi permanentă, sau diminuarea corespunzătoare a integrității fizice, sau decesul susținătorului familiei, prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată fie conform dispozițiilor articolului 65, fie conform celor ale articolului 66.

2. În caz de pierdere parțială a capacității de a câștiga, atunci când este probabil că această pierdere va fi permanentă, sau în cazul unei diminuări corespunzătoare a integrității fizice, prestația, când este datorată, va consta dintr-o plată periodică fixată la o proporție convenabilă din cea prevăzută în caz de pierdere totală a capacității totale de a câștiga sau de diminuare corespunzătoare a integrității fizice.

3. Plățile periodice vor putea fi convertite într-un capital vărsat într-o singură tranșă:

- (a) fie atunci când gradul de incapacitate este minim;
- (b) fie atunci când autorităților competente le va fi furnizată garanția unui loc de muncă judicios.

Articolul 37

Prestațiile menționate la articolele 34 și 36 trebuie, în cazul riscului acoperit, să fie garantate cel puțin persoanelor protejate care erau angajate ca salariați pe teritoriul Membrului la momentul accidentului sau la momentul la care a fost contractată boala și, dacă este vorba de plăți periodice care rezultă din decesul susținătorului familiei, văduvei și copiilor acestuia.

Articolul 38

Prestațiile menționate la articolele 34 și 36 trebuie acordate pe întreaga perioadă a riscului (survenit); totodată, în ceea ce privește incapacitatea de muncă, prestația nu va putea fi onorată în primele trei zile în fiecare caz de suspendare a câștigului.

PARTEA a VII-a. PRESTAȚII FAMILIALE

Articolul 39

Fiecare Membru pentru care prezenta parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate acordarea prestațiilor familiale, conform articolelor următoare ale acestei părți.

Articolul 40

Riscul acoperit va reveni copiilor, conform celor prescise.

Articolul 41

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie categorii prescise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților;

- (b) fie categorii prescrise ale populației active, reprezentând în total cel puțin 20% din totalul rezidenților;
- (c) fie toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc niște limite prescrise;
- (d) fie, dacă a fost făcută o declarație în aplicarea articolului 3, categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale cu cel puțin 20 de angajați.

Articolul 42

Prestațiile trebuie să cuprindă:

- (a) fie o plată periodică acordată oricărei persoane protejate care a realizat stagiul prescris;
- (b) fie furnizarea copiilor sau pentru copii de hrană, îmbrăcăminte, cazare, sejur de vacanțe sau asistență menajeră;
- (c) fie o combinație a prestațiilor vizate la a) și b).

Articolul 43

Prestațiile menționate la articolul 42 trebuie garantate cel puțin unei persoane protejate care a realizat, în cursul unei perioade prescrise, un stagiul care poate consta fie din trei luni de cotizare sau de angajare, fie dintr-un an de rezidență, conform celor prescrise.

Articolul 44

Valoarea totală a prestațiilor acordate conform articolului 42 persoanelor protejate va fi aceea încât să reprezinte:

- (a) fie 3% din salariul aferent unei munci manuale obișnuite depusă de un lucrător de gen masculin, determinat conform regulilor stipulate la articolul 66, înmulțit cu numărul total al copiilor tuturor persoanelor protejate;
- (b) fie 1,5% din salariul sus-menționat, înmulțit cu numărul total al copiilor tuturor rezidenților.

Articolul 45

Atunci când prestațiile constau dintr-o plată periodică, ele trebuie acordate pe întreaga durată a riscului (survenit).

PARTEA a VIII-a. PRESTAȚII DE MATERNITATE

Articolul 46

Fiecare Membru pentru care prezenta parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate acordarea prestațiilor de maternitate, conform articolelor următoare ale acestei părți.

Articolul 47

Riscurile acoperite vor fi graviditatea, nașterea și urmările acestora precum și suspendarea câștigului care rezultă ca urmare a acestora, așa cum sunt definite în legislația națională.

Articolul 48

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie toate femeile care aparțin unor categorii prescrise de salariați, categorii reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților precum și, în ceea ce privește prestațiile medicale în caz de maternitate, soțiilor bărbaților care fac parte din aceleași categorii;
- (b) fie toate femeile care aparțin unor categorii prescrise ale populației active, categorii reprezentând în total cel puțin 20% din ansamblul rezidenților precum și, în ceea ce privește prestațiile medicale în caz de maternitate, soțiile bărbaților care fac din aceleași categorii;
- (c) fie, atunci când a fost făcută o declarație în aplicarea articolului 3, toate femeile care aparțin unor categorii prescrise de salariați, categorii reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale cu cel puțin 20 de angajați precum și, în ceea ce privește prestațiile medicale în caz de maternitate, soțiile bărbaților care fac parte din aceleași categorii.

Articolul 49

1. În ceea ce privește graviditatea, nașterea și urmările acestora, prestațiile medicale de maternitate trebuie să includă îngrijirile medicale menționate la paragrafele 2 și 3 ale prezentului articol.

2. Îngrijirile medicale trebuie să includă cel puțin:

(a) îngrijirile pre-natale, pe durata nașterii și post-natale, date fie de un medic fie de o moașă calificată;

(b) spitalizarea, atunci când aceasta este necesară.

3. Îngrijirile medicale menționate la paragraful 2 al prezentului articol trebuie să tindă a menține, restabili sau îmbunătăți sănătatea femeii protejate, precum și abilitatea acesteia de a munci și de a face față nevoilor personale.

4. Departamentele guvernamentale sau instituțiile care acordă prestații medicale în caz de maternitate trebuie să încurajeze femeile protejate, prin toate mijloacele care pot fi considerate adecvate, să recurgă la serviciile generale de sănătate puse la dispoziția lor de către autoritățile publice sau de către alte organisme recunoscute de autoritățile publice.

Articolul 50

În ceea ce privește suspendarea câștigului ca rezultat al gravidității, nașterii și urmărilor acestora, prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată fie conform dispozițiilor articolului 65, fie celor ale articolului 66. Suma plății periodice poate varia pe durata riscului, cu condiția ca suma medie să fie conformă dispozițiilor anterioare.

Articolul 51

Pentru riscul acoperit, prestațiile menționate la articolele 49 și 50 trebuie garantate cel puțin unei femei aparținând categoriilor protejate, care a realizat un stagiul considerat necesar pentru evitarea abuzurilor; prestațiile menționate la articolul 49 trebuie garantate, de asemenea, soțiilor bărbaților din categoriile protejate, când aceștia au realizat stagiul prevăzut.

Articolul 52

Prestațiile prevăzute la articolele 49 și 50 trebuie acordate pe întreaga durată a riscului acoperit; totodată, plățile periodice pot fi limitate la 12 săptămâni.

mâni, cu excepția cazurilor în care legislația națională ar impune sau autoriza o perioadă mai îndelungată de absentare de la locul de muncă, caz în care plățile nu vor putea fi limitate la perioadă de durată mai scurtă.

PARTEA a IX-a. PRESTAȚII DE INVALIDITATE

Articolul 53

Fiecare Membru pentru care prezenta parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate acordarea prestațiilor de invaliditate, conform următoarelor articole ale acestei părți.

Articolul 54

Riscul acoperit va fi inaptitudinea, de un anumit grad prescris, de a exercita o activitate profesională, atunci când este probabil că această inaptitudine va fi permanentă sau atunci când ea continuă să existe după încetarea indemnizației de boală.

Articolul 55

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților;
- (b) fie categorii prescrise ale populației active, reprezentând în total cel puțin 20% din ansamblul rezidenților;
- (c) fie toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc niște limite prescrise conform dispozițiilor articolului 67;
- (d) fie, atunci când a fost făcută o declarație în aplicarea articolului 3, categorii prescrise de salariați, reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale cu cel puțin 20 de angajați.

Articolul 56

Prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată după cum urmează:

- (a) fie conform dispozițiilor articolului 65, fie celor ale articolului 66, când sunt protejate categorii de salariați sau categorii ale populației active;

- (b) conform dispozițiilor articolului 67, când sunt protejați toți rezidenții ale căror resurse pe perioada riscului nu depășesc niște limite prescrise.

Articolul 57

1. Pentru riscul acoperit, prestația menționată la articolul 56 trebuie garantată cel puțin:

- (a) unei persoane protejate care a realizat, înaintea survenirii riscului, conform unor reguli prescrise, un stagiu care poate consta fie din 15 ani de cotizare sau de angajare, fie din 10 ani de rezidență;
- (b) atunci când, în principiu, sunt protejate toate persoanele active, unei persoane protejate care a realizat un stagiu de 3 ani de cotizare și în numele căreia au fost vărsate, în cursul perioadei active a vieții sale, cotizații al căror număr mediu anual atinge o cifră prescrisă.

2. Atunci când acordarea prestației menționate la paragraful 1 este condiționată de realizare unei perioade minime de cotizare sau de angajare, o prestație redusă trebuie garantată cel puțin:

- (a) unei persoane protejate care a realizat, înainte de survenirea riscului, un stagiu de cinci ani de cotizare sau de angajare;
- (b) atunci când, în principiu, sunt protejate toate persoanele active, unei persoane protejate care a realizat un stagiu de trei ani de cotizare și în numele căreia a fost vărsată, în cursul perioadei active a vieții sale, jumătate din numărul mediu anual prescris de cotizații la care se referă alineatul b) al paragrafului 1 al prezentului articol.

3. Dispozițiile paragrafului 1 al prezentului articol vor fi considerate satisfăcute atunci când o prestație calculată conform părții XI, dar luând un calcul un procentaj inferior cu zece unități celui indicat în tabelul anexat acelei părți pentru beneficiarul tip, este cel puțin garantată oricărei persoane protejate care a realizat, conform unor reguli prescrise, cinci ani de cotizare, de angajare sau de rezidență.

4. O reducere proporțională a procentajului indicat în tabelul anexat părții XI poate fi operată atunci când stagiul pentru prestație care corespunde procentajului redus este superior a cinci ani de cotizare sau de angajare. O prestație redusă va fi acordată conform paragrafului 2 al prezentului articol.

Articolul 58

Prestațiile menționate la articolele 56 și 57 trebuie acordate pe întreaga durată a riscului sau până la momentul înlocuirii acestora de o prestație de bătrânețe.

PARTEA a X-a. PRESTAȚII DE URMAȘ

Articolul 59

Fiecare Membru pentru care prezenta parte a convenției este în vigoare trebuie să garanteze persoanelor protejate acordarea de prestații de urmaș, conform următoarelor articole ale acestei părți.

Articolul 60

1. Riscul acoperit trebuie să includă pierderea mijloacelor de existență suferită de văduvă sau de copii datorită decesului susținătorului familiei; în cazul văduvei, dreptul la prestație este subordonat prezumției, conform legislației naționale, că aceasta este incapabilă de a-și subvenționa nevoile proprii.

2. Legislația națională va putea suspenda prestația dacă persoana care ar avea dreptul la aceasta exercită anumite activități remunerate prescise, sau va putea reduce prestațiile contributive atunci când câștigurile beneficiarului depășesc un cuantum prescise și prestațiile necontributive atunci când câștigurile sau celelalte resurse ale beneficiarului, sau acestea laolaltă, depășesc un cuantum prescise.

Articolul 61

Între persoanele protejate trebuie să se regăsească:

- (a) fie soțiile și copiii susținătorilor de familie aparținând unor categorii prescise de salariați, aceste categorii reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților;
- (b) fie soțiile și copiii susținătorilor de familie aparținând unor categorii prescise ale populației active, aceste categorii reprezentând în total cel puțin 20% din ansamblul rezidenților;

- (c) fie, atunci când au statut de rezident, toate văduvele și toți copiii care și-au pierdut susținătorul familiei și ale căror resurse pe durata riscului acoperit nu depășesc niște limite prescrise conform dispozițiilor articolului 67;
- (d) fie, dacă a fost făcută o declarație în aplicare articolului 3, soțiile și copiii susținătorilor de familie care aparțin unor categorii prescrise de salariați reprezentând în total cel puțin 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale cu cel puțin 20 de angajați.

Articolul 62

Prestația va consta dintr-o plată periodică, calculată după cum urmează:

- (a) fie conform dispozițiilor articolului 65, fie celor ale articolului 66, când sunt protejate categorii de salariați sau categorii ale populației active;
- (b) conform dispozițiilor articolului 67, când sunt protejați toți rezidenții ale căror resurse pe durata riscului nu depășesc niște limite prescrise.

Articolul 63

1. Pentru riscul acoperit, prestația menționată la articolul 62 trebuie garantată cel puțin:

- (a) unei persoane protejate al cărei susținător de familie a realizat, conform unor reguli prescrise, un stagiul care poate consta fie din cincisprezece ani de cotizare sau de angajare, fie din zece ani de rezidență.
- (b) când sunt protejate, în principiu, toate femeile și copiii tuturor persoanelor active, unei persoane protejate al cărei susținător de familie a realizat un stagiul de trei ani de cotizare, cu condiția să fi vărsat, în numele acestui susținător de familie, în cursul perioadei active a vieții sale, cotizații al căror număr mediu anual atinge o cifră prescrisă.

2. Când acordarea prestației menționate la paragraful 1 este condiționată de realizarea unei perioade minime de cotizare sau de angajare, o prestație redusă poate fi acordată cel puțin:

- (a) unei persoane protejate al cărei susținător de familie a realizat, conform unor reguli prescrise, un stagiul de cinci ani de cotizare sau de angajare;
- (b) când sunt protejate, în principiu, toate soțiile și copiii persoanelor active, unei persoane protejate al cărei susținător de familie a realizat un stagiul de trei ani de cotizare, cu condiția să fi vărsat, în numele acestui susținător

de familie, în cursul perioadei active a vieții sale, jumătate din numărul mediu anual de cotizații prescris la care se referă alineatul b) al paragrafului 1 al prezentului articol.

3. Dispozițiile paragrafului 1 la prezentului articol vor fi considerate satisfăcute atunci când o prestație calculată conform părții XI, dar luând în calcul un procentaj inferior cu zece unități celui indicat în tabelul anexat acestei părți pentru beneficiarul tip, este cel puțin garantată oricărei persoane protejate al cărei susținător de familie a realizat, conform unor reguli prescise, cinci ani de cotizare, de angajare sau de rezidență.

4. O reducere proporțională a procentajului indicat în tabelul anexat părții XI poate fi operată atunci când stagiul pentru prestație care corespunde procentajului redus este mai mare de cinci ani de cotizare sau de angajare, dar mai mic de cincisprezece ani de cotizare sau de angajare. O prestație redusă va fi acordată conform paragrafului 2 al prezentului articol.

5. Pentru ca o văduvă fără copii presupusă a fi incapabilă să-și subvenționeze propriile nevoi să aibă dreptul la o prestație de urmaș, poate fi prescrisă o durată minimă de căsătorie.

Articolul 64

Prestațiile menționate la articolele 62 și 63 trebuie acordate pe întreaga durată riscului.

PARTEA a XI-a. CALCULUL PRESTAȚIILOR PERIODICE

Articolul 65

1. Pentru toate plățile periodice cărora li se aplică prezentul articol, quantumul prestației, majorat cu cel al alocației familiale acordate pe perioada riscului, va trebuie să fie, pentru beneficiarul tip vizat în tabelul anexat prezentei părți, cel puțin egal, pentru riscul acoperit respectiv, cu procentajul indicat în acest tabel în raport cu totalul câștigului anterior al beneficiarului sau al susținătorului său de familie cumulat cu quantumul alocațiilor familiale acordate unei persoane protejate care are aceleași obligații familiale ca și beneficiarul tip.

2. Câștigul anterior al beneficiarului sau al susținătorului său de familie va fi calculat conform unor reguli prescise și, atunci când persoanele

protejate sau susținătorii lor de familie sunt repartizați pe clase în funcție de câștiguri, câștigul anterior va putea fi calculat plecând de la câștigurile de bază specifice claselor cărora le-au aparținut.

3. Va putea fi prescris un maxim pentru cuantumul prestației sau pentru câștigul avut în vedere la calculul prestației, sub rezerva ca acest maxim să fie fixat astfel încât dispozițiile paragrafului 1 al prezentului articol să fie îndeplinite atunci când câștigul anterior al beneficiarului sau al susținătorului său de familie este mai mic decât sau egal cu salariul unui lucrător calificat de gen masculin.

4. Câștigul anterior al beneficiarului sau al susținătorului său de familie, salariul lucrătorului calificat de gen masculin, prestația și alocațiile familiale vor fi calculate pentru aceeași timp de bază.

5. Pentru ceilalți beneficiari, prestația va fi fixată astfel încât să se afle într-un raport rezonabil cu cea pentru beneficiarul tip.

6. În aplicarea prezentului articol un lucrător calificat de gen masculin va fi:

- (a) fie un ajustor sau un turnător din altă ramură a industriei mecanice decât industria mașinilor electrice;
- (b) fie un lucrător manual calificat definit conform dispozițiilor paragrafului următor;
- (c) fie o persoană al cărui câștig este egal sau superior câștigurilor a 75% din totalul persoanelor protejate, aceste câștiguri fiind determinate pe bază anuală sau pe baza unei perioade mai scurte, conform celor prescrise;
- (d) fie o persoană al cărui câștig este egal cu 125% din câștigul mediu al tuturor persoanelor protejate.

7. Lucrătorul manual calificat tip pentru aplicarea alineatului b) al paragrafului precedent va fi ales în clasa care include cel mai mare număr de persoane de gen masculin protejate față de riscul avut în vedere sau de susținători de familie ai persoanelor protejate, în ramura care ocupă cel mai mare număr al acestor persoane protejate sau al acestor susținători de familie; în acest scop, va fi utilizată Clasificarea internațională tip, pe industrii, a tuturor ramurilor de activități economice, adoptată de către Consiliul Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite în cea de-a șaptea sesiune a sa, la data de 27 august 1948, reprodusă în anexă la prezenta convenție, ținându-se cont de toate modificările care i-ar putea fi aduse.

8. Atunci când prestațiile variază de la o regiune la alta, va putea fi ales un lucrător manual de gen masculin pentru fiecare dintre regiuni, conform dispozițiilor paragrafelor 6 și 7 ale prezentului articol.

9. Salariul lucrătorului manual de gen masculin va fi determinat pe baza salariului pentru un număr normal de ore de muncă fixat fie prin convenții colective, fie, dacă este cazul, prin legislația națională sau în virtutea acesteia, fie prin cutumă, inclusiv alocațiile de viață scumpă dacă este cazul; atunci când salariile astfel determinate diferă de la o regiune la alta iar paragraful 8 al prezentului articol nu este aplicat, se va lua salariul median.

10. Cuantumul plăților periodice în curs acordate pentru bătrânețe, pentru accidente de muncă și boli profesionale (cu excepția acelor care acoperă riscul de incapacitate de muncă), pentru invaliditate și pentru decesul susținătorului de familie vor fi revizuite ca urmare a variațiilor sensibile ale nivelului general al câștigurilor care rezultă din variații sensibile ale costului vieții.

Articolul 66

1. Pentru toate plățile periodice la cărora li se aplică prezentul articol, cuantumul prestației, majorat cu cuantumul alocațiilor familiale acordate pe durata riscului, va avea o valoare astfel încât, pentru beneficiarul tip vizat în tabelul anexat prezentei părți, să fie cel puțin egal, pentru riscul respectiv, cu procentajul indicat în acest tabel în raport cu totalul salariului lucrătorului manual adult de gen masculin și al alocațiilor familiale acordate unei persoane protejate cu aceleași obligații familiale ca și beneficiarul tip.

2. Salariul lucrătorului manual adult de gen masculin, prestația și alocațiile familiale vor fi calculate pe aceeași timpi de bază.

3. Pentru ceilalți beneficiari, prestația va fi fixată astfel încât să se afle într-un raport rezonabil cu cea a beneficiarului tip.

4. Pentru aplicarea prezentului articol, lucrătorul manual obișnuit de gen masculin va fi:

- (a) fie un lucrător manual din altă ramură industrială decât industria mașinilor electrice;
- (b) fie un lucrător manual tip definit conform dispozițiilor paragrafului următor.

5. Lucrătorul manual tip pentru aplicarea alineatului b) al paragrafului precedent va fi ales din clasa care grupează cel mai mare număr de persoane de gen masculin protejate împotriva riscului respectiv, sau de susținători de familie ai persoanelor protejate, în ramura care ocupă cel mai mare număr ai acestor susținători de familie; în acest scop, se va utiliza Clasificarea internațională tip, pe industrii, adoptată de către Consiliul Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite la cea de-a șaptea sa reuniune din data de 27 august 1948, ținându-se cont de toate modificările care l-ar putea fi aduse.

6. Atunci când prestațiile variază de la o regiune la alta, va putea fi ales câte un lucrător manual adult de gen masculin în fiecare dintre regiuni, conform dispozițiilor paragrafelor 4 și 5 ale prezentului articol.

7. Salariul lucrătorului manual obișnuit de gen masculin va fi determinat pe baza salariului pentru un număr normal de ore de muncă fixat fie prin convenții colective, fie, dacă este cazul, prin legislația sau în virtutea acesteia, fie prin cutumă, inclusiv alocațiile de viață scumpă, dacă este cazul; atunci când salariile astfel determinate diferă de la o regiune la alta, iar paragraful 6 al prezentului articol nu se aplică, se va lua salariul median.

8. Cuantumul plăților periodice în curs acordate pentru bătrânețe, pentru accidente de muncă și boli profesionale (cu excepția celor care acoperă incapacitatea de muncă), pentru invaliditate și pentru decesul susținătorului de familie vor fi revizuite ca urmare a variațiilor sensibile ale nivelului general al câștigurilor care rezultă din variații sensibile ale costului vieții.

Articolul 67

Pentru toate plățile periodice cărora li se aplică prezentul articol:

- (a) cuantumul prestației trebuie fixat în baza unui barem prescris, sau a unui barem hotărât de către autoritățile publice competente conform unor reguli prescrise;
- (b) cuantumul prestației nu poate fi redus decât în măsura în care celelalte resurse ale familiei beneficiarului depășesc niște sume substanțiale prescrise sau hotărâte de către autoritățile publice competente conform unor reguli prescrise;
- (c) totalul prestației și al celorlalte resurse, după scăderea sumelor substanțiale prescrise vizate la alineatul b) de mai sus trebuie să fie suficient pentru a asigura familiei beneficiarului condiții de viață sănătoase și convena-

bile și nu trebuie să fie inferior cuantumului prestației calculat conform dispozițiilor articolului 66;

- (d) dispozițiile alineatului c) vor fi considerate respectate în cazul în care cuantumul total al prestațiilor plătite în virtutea părții în chestiune depășesc cu cel puțin 30% cuantumul total al prestațiilor care s-ar obține aplicându-se dispozițiile articolului 66 și dispozițiile:
- (i) alineatului b) al articolului 15, pentru partea a III-a;
 - (ii) alineatului b) al articolului 27, pentru partea a V-a;
 - (iii) alineatului b) al articolului 55, pentru partea a IX-a;
 - (iv) alineatului b) al articolului 61, pentru partea a X-a.

TABEL (ANEXĂ LA PARTEA a XI-a)

Plăți periodice către beneficiari tip

Partea	Risc	Beneficiar tip	Procentaj
III	Boală	Bărbat cu soție și 2 copii	45
IV	Șomaj	Bărbat cu soție și 2 copii	45
V	Bătrânețe	Bărbat cu soție în vârstă de pensie	40
VI	Accidente de muncă și boli profesionale:		
	Incapacitate de muncă	Bărbat cu soție și 2 copii	50
	Invaliditate	Bărbat cu soție și 2 copii	50
	Urmași	Văduvă cu 2 copii	40
VIII	Maternitate	Femeie	45
IX	Invaliditate	Bărbat cu soție și 2 copii	40
X	Urmași	Văduvă cu 2 copii	40

PARTEA a XII-a. EGALITATE DE TRATAMENT PENTRU REZIDENȚII FĂRĂ CETĂȚENIE

Articolul 68

1. Rezidenții care nu sunt cetățeni trebuie să aibă aceleași drepturi ca și rezidenții care sunt cetățeni. Totodată, în ceea ce privește prestațiile sau fracțiunile de prestații finanțate exclusiv sau preponderent din fonduri publice și în ceea ce privește regimurile tranzitorii pot fi prescrise dispoziții speciale cu privire la rezidenții ne-cetățeni și la cetățenii născuți în afara teritoriului Membrului.

2. În sistemele de securitate socială contributive a căror prestație se aplică salariaților, persoanele protejate care sunt cetățeni ai altui Membru care a acceptat obligațiile care decurg din partea corespunzătoare a convenției trebuie să aibă, în ceea ce privește respectiva parte, același drepturi ca și cetățenii Membrului în cauză. Totodată, aplicarea prezentului paragraf poate fi condiționată de existența unui acord bilateral sau multilateral care prevede o reciprocitate.

PARTEA a XIII-a. DISPOZIȚII COMUNE

Articolul 69

O prestație la care o persoană protejată ar avea dreptul în aplicarea oricăreia dintre părțile II până la X ale prezentei convenții poate fi suspendată, într-o situație care poate fi prescrisă:

- (a) atâta timp cât persoana în cauză nu se găsește pe teritoriul Membrului;
- (b) atâta timp cât persoana respectivă este întreținută din fonduri publice sau pe cheltuiala unei instituții sau a unui serviciu de securitate socială; totodată, dacă prestația depășește costurile acestei întrețineri, diferența trebuie acordată persoanelor care sunt în întreținerea beneficiarului;
- (c) atâta timp cât persoana respectivă primește în bani o altă prestație de securitate socială, cu excepția unei prestații familiale, și pe întreaga durată pe care este indemnizată pentru același risc de către o terță parte, sub rezerva ca partea prestației suspendate să nu depășească cealaltă prestație sau indemnizație care provine de la terță parte;

- (d) atunci când persoana respectivă a încercat să obțină o prestație în mod fraudulos;
- (e) atunci când survenirea riscului a fost provocată de către o infracțiune sau un delict comis de către persoană respectivă;
- (f) atunci când survenirea riscului a fost provocată de o greșeală intenționată a persoanei respective;
- (g) în cazurile corespunzătoare, atunci când persoana respectivă neglijează utilizarea serviciilor medicale sau serviciile de readaptare care sunt la dispoziția sa sau nu respectă regulile prescrise pentru verificarea existenței riscului sau pentru conduita beneficiarilor de prestații;
- (h) în ceea ce privește indemnizația de șomaj, atunci când persoana respectivă neglijează utilizarea serviciilor de plasare aflate la dispoziția sa;
- (i) în ceea ce privește indemnizația de șomaj, atunci când persoana respectivă și-a pierdut locul de muncă pe motive constând din încetarea activității sau datorită unui conflict profesional sau și-a părăsit în mod voluntar locul de muncă fără motive serioase;
- (j) în ceea ce privește prestația de urmaș, atâta timp cât văduva respectivă trăiește în concubinaj.

Articolul 70

1. Orice solicitant trebuie să aibă drept la apel în cazul refuzării prestației sau de contestare a calității sau cantității acesteia.

2. Atunci când, în aplicarea prezentei convenții, administrația îngrijirilor medicale este încredințată unui departament guvernamental responsabil în fața parlamentului, dreptul la apel prevăzut la paragraful 1 al prezentului articol poate fi înlocuit de dreptul la examinarea, de către autoritatea competentă, a oricărei reclamații vizând refuzul îngrijirilor medicale sau calitatea îngrijirilor primite.

3. Atunci când solicitările sunt aduse în fața tribunalelor special constituite pentru tratarea chestiunilor de securitate socială și la nivelul cărora sunt reprezentate persoanele protejate, dreptul la apel poate să nu fie acordat.

Articolul 71

1. Costurile prestațiilor acordate în aplicarea prezentei convenții și cheltuielile de administrare a acestor prestații trebuie finanțate în mod colectiv

prin intermediul cotizațiilor sau al impozitelor, sau printr-o combinație a celor două, avându-se în vedere modalități de evitare a situațiilor în care persoane cu resurse reduse să suporte o sarcină prea apăsătoare și care să țină cont de situația economică a Membrului și a categoriilor de persoane protejate.

2. Totalul cotizațiilor de asigurare a persoanelor protejate nu trebuie să depășească 50% din totalul resurselor afectate protecției salariaților, soțiilor și copiilor acestora. Pentru a se asigura respectarea acestei condiții, toate prestațiile acordate de către Membru în aplicarea convenției vor putea fi tratate în ansamblul lor, cu excepția prestațiilor familiale și a prestațiilor în caz de accident de muncă și de boli profesionale, dacă acestea din urmă sunt prevăzute de o ramură specială.

3. Membrul trebuie să își asume o responsabilitate generală în ceea ce privește plata prestațiilor acordate în aplicarea prezentei convenții și să ia toate măsurile necesare în vederea atingerii acestui scop; el trebuie, când este cazul, să asigure ca studiile și calculele actuariale necesare pentru echilibrul financiar să fie efectuate periodic și în orice caz prealabil oricăror modificări ale prestațiilor, ratelor cotizațiilor sau impozitelor afectate acoperirii riscurilor în chestiune.

Articolul 72

1. Atunci când administrarea nu este asigurată de către o instituție reglementată de autoritățile publice sau de un departament guvernamental responsabil în fața parlamentului, reprezentanți ai persoanelor protejate trebuie să participe sau să fie asociați la administrare, cu putere consultativă, în anumite condiții prescrise; legislația națională poate prevedea și participarea reprezentanților patronilor și ai autorităților publice.

2. Membrul trebuie să-și asume o responsabilitate generală pentru buna administrare a instituțiilor și serviciilor care concură la aplicarea prezentei convenții.

PARTEA a XIV-a. DISPOZIȚII DIVERSE

Articolul 73

Prezenta convenție nu se va aplica:

- (a) riscurilor survenite înainte de intrarea în vigoare a părții corespunzătoare a convenției pentru Membrul interesat;

- (b) prestațiilor acordate pentru riscurile survenite după intrarea în vigoare a părții corespunzătoare a convenției pentru Membrul interesat, în măsura în care drepturile la aceste prestații provin din perioade anterioare respectivei date de intrare în vigoare.

Articolul 74

Prezenta convenție nu trebuie privită ca aducând modificări vreuneia dintre convențiile existente.

Articolul 75

Atunci când va fi dispus astfel într-o convenție adoptată ulterior de către Conferință și referitoare la una sau mai multe materii tratate de către prezenta convenție, dispozițiile prezentei convenții care vor fi specificate în noua convenție vor înceta a mai fi aplicate oricărui Membru care a ratificat-o pe aceasta, începând de la data intrării sale în vigoare pentru Membrul respectiv.

Articolul 76

1. Fiecare Membru care ratifică prezenta convenție se angajează să furnizeze, în raportul anual pe care trebuie să-l prezinte cu privire la aplicarea convenției, conform articolului 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii:

- (a) informații complete asupra legislației care aplică dispozițiile prezentei convenții;
- (b) dovezi de satisfacere a exigențelor statistice formulate de:
- (i) articolele 9 a), b), c) sau d); 15 a), b) sau d); 21 a) sau c); 27 a), b) sau d); 33 a) sau b); 41 a), b) sau d); 48 a), b) sau c); 55 a), b) sau d); 61 a), b) sau d) cu privire la numărul persoanelor protejate;
 - (ii) articolele 44, 65 sau 67 cu privire la cuantumurile prestațiilor;
 - (iii) alineatul a) al paragrafului 2 al articolului 18 cu privire la durata indemnizațiilor de boală;
 - (iv) paragraful 2 al articolului 24 cu privire la durata prestațiilor de șomaj;
 - (v) paragraful 2 al articolului 71 cu privire la proporția resurselor care provin din cotizații de asigurare ale salariaților protejați;

aceste dovezi trebuind furnizate în conformitate, pe cât posibil, în ceea ce privește prezentarea lor, cu sugestiile făcute de Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii în vederea unei mai mari uniformități în această privință.

2. Fiecare Membru care ratifică prezenta convenție va înainta Directorului General al Biroului Internațional al Muncii, la intervale corespunzătoare, conform deciziilor Consiliului de Administrație, rapoarte privind starea legislației și practicii sale referitoare la dispozițiile fiecăreia dintre părțile II până la X ale convenției care nu au fost deja specificate în (declarația de) ratificare a (statului) Membru respectiv sau într-o notificare ulterioară făcută în aplicarea articolului 4.

Articolul 77

1. Prezenta convenție nu se aplică nici marinarilor, nici navigatorilor de pe pescadoare; dispoziții pentru protecția navigatorilor de pe pescadoare au fost adoptate de către Conferința Internațională a Muncii în convenția privind protecția socială a navigatorilor, din 1946, și în convenția privind pensiile navigatorilor, din 1946.

PARTEA a XV-a. DISPOZIȚII FINALE

Articolele 78, 79 și 82–87: Dispoziții finale tip¹⁹, mai puțin articolul 82 care prevede pentru denunțarea convenției „una dintre părțile II până la X, sau mai multe dintre acestea”. Acesta este, de altfel, redactat în aceeași termeni ca și dispoziția finală tip privind denunțarea.

Articolele 80 și 81: Declarații de aplicare teritoriilor non-metropolitane²⁰.

ANEXĂ

CLASIFICAREA INTERNAȚIONALĂ TIP, PE INDUSTRIE, A TUTUROR RAMURILOR DE ACTIVITATE ECONOMICĂ²¹

19. A se vedea anexa I.

20. A se vedea anexa II.

21. Nu este reprodusă. Clasificarea anexată inițial a fost înlocuită de versiunea revizuită în 1968. (a se vedea convenția Nr. 130, anexă).

